

Za krásnou přírodou na Aljašku a do Kanady

srpen 2007

28.7. 2007, sobota

Odjezd z Prahy

0. den

Kolem 11 večer máme sraz u metra na Hůrce. Pavel nám pomůže s taškami až na Florenc ke žlutému autobusu Student Agency. Vyrážíme o půlnoci. Autobus má pohodlné sedačky a spoustu místa na nohy, ale nespí se tam dobře, protože po kožených sedačkách kloužeme dolů. Eva se na chvíli natáhne v chodbičce a Petr tak má dvě sedačky pro sebe. Autobus je úplně plný, jede s námi horolezecká expedice, která míří do Karakoramů v Pakistánu.

29.7. 2007, neděle

Z Frankfurtu na Aljašku

1. den

V sedm ráno jsme ve Frankfurtu na letišti. Na vozík naskládáme naše zavazadla a jedeme k přepážce Condoru. Skoro nikdo tam není a tak rychle podáme naše zavazadla. Evin batoh váží 18kg a taška s jídlem 23kg, což je přesně povolený limit. Na lehkou se jdeme projít po terminálu a projet vláčkem Skyrail, který jezdí bez řidiče mezi třemi terminály. Celou trasu projedeme několikrát a prohlédneme si letiště. Venku je zataženo a začíná krápat. Chvilku podřimujeme na lavičce v našem terminálu a pak vystojíme dlouhou frontu na nástup do letadla. Ve frontě potkáme Česku s dvěma malými Američanky bydlící na Aljašce.

Let na Aljašku trvá skoro 10 hodin. Cesta nám uteče rychle. Kupodivu se ve stísněných sedačkách vyspíme lépe než v autobusu. Dostaneme dvě vynikající jídla, akorát v ceně nejsou alkoholické nápoje, jen aperitiv – dáme si campari s džusem. Při přistání je z letadla krásně vidět McKinley. Bohužel je na druhé straně než sedíme, ale Eva se i s foťákem vnutí k nějakým Rusům a zasněžené kopce vyfotí. Vrchol McKinley je vidět až z Anchorage z letiště.

Přistáváme před 11 hodinou místního času. Vystojíme asi půl hodiny frontu na pasovou kontrolu. Úředník se ptá jen jak dlouho tu budeme a co máme za lubem. Na otázky ohledně dovážených potravin oba vrtíme hlavou, i když máme tašku plnou jídla. Na pásu odchyťujeme batohy a tašku. Bohužel došly vozíky, ale Eva ukořistí poslední volný, který zrovna někdo přivezl. S obavami stojíme frontu na celní kontrolu, asi každého třetího si brali stranou a rentgenovali jim zavazadla. Nás naštěstí pustili rovnou ven a tak jsme úspěšně propašovali naše zásoby. Na informacích nabereme pár letáků a jedeme s vozíkem po chodníku na druhý terminál, kde jsou autopůjčovny. Venku je jasno a krásně teplo – tak 25 stupňů. U Hertze je krátká fronta a rychle přijdeme na řadu. Mají velký nedostatek aut a tak za cenu objednané Toyoty Corolly dostáváme stříbrný SUV Ford Escape, který je jen měsíc starý a má najeto jen 5000 mil.

Z letiště zamíříme nakoupit do Walmartu. Kupujeme dvě bomby Coleman k vařiči a trochu jídla. Zatím co Eva nakupuje, Petr obvolá firmy z letáků. Výlety do parku Katmai za medvědy lovcí lososy jsou už na příští týden úplně rozebrány. Ale vyhlídkové lety na McKinley mají volná místa i na dnes. Rozhodneme se využít velmi dobré počasí a letět dnes nad parkem Denali. Ještě než opustíme Anchorage, stavíme se podívat k řídce Ship Creek, která je plná lososů. Pod jezem jich je na pár metrech čtverečních asi sto. Je to fantastická podívaná. Taký jsou břehy řeky plné rybářů.

Opouštíme Anchorage a míříme na sever. Ještě se stavíme podívat na Thunderbird Falls. Jde se k nim 1 míli lesem podél úzké soutěsky. Vodopády jsou pěkné, ale docela daleko od vyhlídkové plošiny. Vracíme se rychle k autu a jedeme dál na sever až do městečka Talkeetna. Dorazíme tam okolo páté. Objedneme 4 z 5 místních společností, které nabízí výlety letadlem k McKinley. Zjišťujeme, že trasy i ceny jsou hodně podobné.

Zvažujeme zda letět ještě dnes nebo až zítra. Nakonec rozhodnutí odkládáme na zítřek, protože dnes už nejsou k mání lety s přistáním na ledovci, o které Eva stojí. Navíc se obloha začíná zatahovat a doufáme, že ráno bude lepší.

Projedeme centrem města až k řece, kde se jdeme projít na železniční most nad řekou. Kousek od mostu se nachází kemp, moc se nám tam nelíbí a tak zkusíme druhý kemp, který je dál od města a přímo u řeky. Recepce je již zavřená a tak si vybíráme místo hned na břehu řeky. Je sice docela kamenité, ale karimatky to snad odfiltrují. Jsme hrozně ospalí a po večeři jdeme hned spát. V devět zalézáme do stanu. Petr ještě statečně telefonuje Frankovi, Eva mezitím několikrát usnula. Kolem desáté začne pršet a s drobnými přestávkami prší až do rána.

Dnes jsme ujeli 130 mil.

30.7. 2007, pondělí

Z Talkeetny do Denali

2. den

Budíme se kolem čtvrté hodiny na záchod, pěkně přitom zmokneme. Dospíme ještě do šesti hodin, ale dál už nám naše české vnitřní hodiny (doma je už odpoledne) nedovolí spát a sbalíme si věci ve stanu. Při jedné krátké přestávce deště nanosíme věci do auta a Eva se jde vykoupat do řeky, voda stoupla za noc tak o 20 cm, je kalná a šedivá, taková ledovcová. Je studená, ale mytí není nijak náročné, protože celou noc bylo poměrně teplo. Pod přístřeškem se v suchu nasnídáme, máme lososovou pomazánku s českým chlebem a hodně čaje. Přitom nás okukují velcí rackové a na špičce stromu sedí orel bělohlavý. My pak zase okukujeme rybáře, kteří se chystají motorovou lodí proti proudu na lov, k udici a podběráku si přibalují ještě velkou pušku. Pak odplují proti silnému proudu. Zase prší, vyrážíme z kempu do Talkeetny, chceme se zeptat na létání, které dopoledne kvůli počasí pochopitelně není, a pak sehnat nějakou opravnu, protože jsme večer zjistili, že nám teče ešus. Hledáme také nějaký obchod se suvenýry a kupujeme tam magnety s motivem hor. Na ešus po dlouhém pátrání po servisu nakonec koupíme vteřinové lepidlo. Dlouho nechce zaschnout, ale nakonec díru úspěšně zalepí. Je krátce po desáté hodině a my vyrážíme směrem na dálnici Alaska Hw 3 a míříme k severu. Kupujeme benzín a další desítky milů jedeme prudkým deštěm a nízkou oblačností, že není vidět nic než šedivé mraky.

Před polednem stavíme u Alaska Veterans Memorial, kde stojí památník padlým vojákům. Je tam i výstava o armádě na Aljašce. Asi kilometr se vracíme zpět, kde zahne na odbočku k Byers Lake, které je v nadmořské výšce jen 260m. Střídavě prší a neprší, na oběd nás ale dešťová přehánka zažene do auta. Po obědě vyrážíme na 8km okruh kolem jezera. Jdeme úzkou pěšinou podél břehu kolem dvou půjčoven lodí. Obloha je zatažená nízkou oblačností, mraky jsou tak 100m nad námi že přes ně nevidíme ani okolní hory. Cestou musíme překonat visutý most přes přítok do jezera. Kousek za ním je moc pěkný kemp. V lese jsou borůvky, tak se napaseme, ale nejsou tak sladké jako u nás doma. Přes řeku vytékající z jezera vede tentokrát bytelný dřevěný most s kamennými pilíři. Během okruhu několikrát začalo a přestalo pršet.

Po návratu k autu jedeme dál na sever, stavíme u mostu přes hluboký kaňon Hurricane Glutch. Dojedeme až do sedla Broad Pass (750m), které už je nad hranicí stromů. Máme pěkné výhledy po okolní krajině, i když hory jsou stále zcela v mracích. Počasí se pomalu lepší, neprší a oblačnost se začíná trhat. Kousek před Denali bereme drahý benzín. Cestou vidíme při silnici velkou losici s malým losátkem, jak kráčí na mýtině a pak zajdou do lesa. Bohužel jsme je nestihli vyfotit.

Do národního parku Denali dojedeme kolem sedmé hodiny večer. Visitor centrum je již zavřené. Jdeme do WAC (Wilderness Access Centre), kde se kupují kempy a lístky na autobus. Do parku se totiž nesmí soukromým autem, respektive může se jen prvních pár kilometrů. Kupodivu je téměř všude volno, katastrofické scénáře o obsazenosti několik dní dopředu se nepotvrdily. Dlouho se dohadujeme, co podnikneme. Eva by chtěla vyrazit s batohem a spát někde v přírodě, Petr by radši spal v kempu u Wonder Lake, který je vyhlášený svojí polohou přímo pod horami. Nakonec bereme sousední kemp na dnešní noc, jednu noc v Wonder Lake a dva lístky na camper bus. Venku neprší, objevují se modré fleky na obloze. K večeři vaříme skvělé fazole s chlebem, moc si na nich pochutnáme, trochu teplého čaje a ještě na zítra uvaříme ke svačině 6 vajec. Napíšeme s vypětím všech

sil ve stanu deník, Eva opět usíná pár vteřin po ulehnutí do spacáku, Petr dopíše heslovitě dnešní den. Spát jdeme v půl 11 v tzv. walk in kempu Reiley Creek, který stál 12 dolarů za stan. Je zajímavý tím, že každý stan má svoje vlastní místo v lese, vybavené stolečkem a lavičkami a téměř má pocit, že má svoje soukromí, na ostatní stany není skoro vidět. V noci je překvapivě teplo, jednou se budíme na čůrání, pak přijde velká přeháňka a v teple dospíme do rána.

Dnes jsme ujeli 160 mil.

31.7. 2007, úterý

V Denali u Wonder Lake

3. den

Dnes se budíme o půl sedmé a hned vstáváme, protože se musíme sbalit na autobus, který nás proveze dva dny po N.P. Denali, kam se nesmí zajíždět vlastními auty, ale musí se už několik desítek let využívat doprava shuttle busy. Je hodně zamračeno, nízká oblačnost, ale neprší a není velká zima. Sbalíme stan, odneseme si věci do auta, které přes noc stálo na overflow parkingu, Petr pro něj ráno musel dojít a přivést ho do kempu. Uvaříme si před závorou snídani, čaj s chlebem a marmeládou a pak hurá na balení, musíme si sbalit věci na dva dny do velkého batohu a jednoho malého, včetně jídla, hlavně hodně teplých věcí a proti dešti, po předchozích mokrých dnech si neumíme moc představit chodit celý den v dešti a pak nocovat v mokrému stanu. Ale nic jiného nám nezbyvá, máme štěstí, že jsme sehnali místo v kempu u Wonder Lake. Popovezeme auto zaparkovat zpět na parkoviště a už nám přijíždí Camper Bus, což je zelený bus, který má vzadu volnou plošinu na batohy camperů, kteří jedou do Denali kempovat.

Je 8:30 a my vyrážíme do šedivého mokrého dne. Ještě zastavíme nabrat pár lidí u Wilderness Access Centra, ale i tak je bus jen napůl plný, takže sedíme na dvojsedadlech každý na jedné straně busu a máme krásné výhledy do všech stran. Řídí sympatická a usměvavá paní, docela hodně nám i vypráví a ukazuje cestou zajímavosti. Jedeme okolo Denali Visitor Centra asfaltovou silničkou, kam až na 15. míli mohou jezdit auta, ale dál už je závora a pak už mohou jen turisté v busech. Přejedeme most přes Savage River a dostáváme se přímo do nitra parku, hned nás tady vítají zajípci ušácci, hodně malí jako všechna arktická zvířátka, která nepřízní počasí moc nevyrostou. Také nás tu ale vítá zesilující déšť, takže vyhlídky na hory a údolí jsou lehce zastřené. Přijedeme k široké řece Teklanika River, kde najednou na druhém břehu uvidíme medvěda grizzly, jak čumáčkem rýpe do břehu, občas zvedne hlavu, občas popojde a rozhlédne se. Jsme z něj nadšení, náš první medvěd na Aljašce. Zastavíme na vyhlídce na řeku, pak jedeme dál už prašnou silničkou klikatící se podél údolí, pak šplhá do kopců, a my se kocháme vzrůstajícími horami kolem. Najednou nám vběhne do cesty statný los, chvíli běží před autobusem, má křivé nohy a parádní velké paroží, placaté lopatky, vypadají jako nesmírně těžké, že los s nimi musí mít těžkou hlavu. Později si lopatky potěškáme a fakt jsou těžké, nechtěli bychom je nosit. Zaběhne nám do tundry a chvíli vidíme jen paroží a pak už nic. Jedeme dál úzkou vytesanou silničkou ve srázu nad plochou tundrou naproti barevným kopcům na vyhlídku Polychrome Overlook. Zde zastavíme a kocháme se pohledem dolů, stýká se tu několik říček, které stékají z ledovců naproti v kopcích. Dole v údolí také pozorujeme pobíhající zvířata, vidíme několik sobů ve skupinkách, občas brodí řekou. Jedna skupinka rychle utíká podél vody, říkáme si, že ji určitě někdo honí, a ono opravdu – za nimi běží vlk! Vlk je tady docela vzácný a plachý, takže je velké štěstí ho vidět. Je větší než vlčák, spíš světle šedivý a má hnědou hlavu. Fotíme ho shora. Počasí se lehce vylepšuje, pokračujeme až k řece Toklat River, kde je kratší zastávka u visitor centra, ale prší, takže se nám moc ven nechce. Poslední úsek cesty až na 82. míli, kde je cíl naší cesty u krásného kempu Wonder Lake, už uteče docela příjemně rychle, údolí se rozšířilo, podél nás teče ledovcová řeka z pohoří okolo Mt. McKinley, za ní jsou zasněžené vrcholy hor vysokých kolem 3 tisíc metrů. Nad nimi se skoro dvojnásobně tyčí 6 194 m vysoká nejvyšší hora Severní Ameriky Mt. McKinley, která se většinu doby schovává v mracích, tak jak si kolem sebe vytváří vlastní mikroklima. Míjíme několik krásných jezírek, počasí se neustále zlepšuje.

Kolem druhé hodiny dojedeme do překrásného kempu, mezi borůvkám obaleným modrými kuličkami jsou jednotlivá místa na stany, oddělená dostatečně od sebe, u každého lavička. To vše je ve stráni otočené k jihu s výhledem na hory. V zádech máme podlouhlé jezero. Postavíme stan kousek od přístřešku proti dešti, snad ho nebudeme moc potřebovat, zatím je slušně, mraky, ale teplo a neprší. Uprostřed přístřešku je místnost s ocelovými dveřmi, kde jsou police a musí se sem dávat veškeré jídlo, které člověk přinesl, aby nelákalo

medvědy. Jdeme se projít k jezeru, cestou se nám na chvíli, tak 10 minut, ukáže vrchol McKinley. Baštíme borůvky, obejdeme kousek jezera, ale mezi keři borůvek a chuchvalci mechu se špatně chodí, tak se vrátíme a jdeme vařit večeři, těstoviny s vepřovým masem a kečupem. Moc dobré, pochutnáme si a přitom máme krásné výhledy na hory naproti. Kolem osmé začíná drobně pršet, sedíme pod střechou a koukáme do dále. O přestávce deště si vyčistíme zuby, umyjeme se a v devět za naprostého světla a drobného deště uléháme utahaní do spacáků a rychle usínáme. Dnes máme hodně zážitků z parku a zvířátek, co jsme potkali. Celou noc je krásně teplo, spíme jen v tričku.

Dnes jsme ujeli 500 metrů z parkoviště do kempu a zpět + 82 mil autobusem.

1.8. 2007, středa

Wander Lake a zpět k autu

4. den

Budíme se kolem osmé hodiny, nikam nechvátáme, tak si užíváme klidného rána s výhledem na protější kopce. Je napůl zataženo bílými mraky, nad námi už ale je modrá obloha, tak čekáme, kdy se nám ukáží ledovce na hřebenech hor. Mezitím sbalíme věci, skoro proschlý stan a jdeme vařit snídani, čaj a chleba se slepičí polévkou se zbytkem těstovin ze včerejška, moc dobré. Během snídani se počasí zlepšuje, mraky stoupají nahoru a nám se odhalují ledovce.

Zavřeme všechny věci do protimedvědí komůrky a vypravíme se za teplého slunečného dne na výlet k řece, asi 10 km trek k McKinley Sand Bar a zpět. Na silnici zahlédneme několik veverek. Pak se jde pěšinkou mezi borůvkám a mechem, je to jediný značený trek v celém národním parku, jinak se zde trekuje kudy kdo chce, ale je to značně náročné, protože hodně úseků je podmáčených a člověk má dojem, že šlape po mokré molitanové matraci. Naše pěšinka je docela prosláplá, měli jsme strach, že nám rostliny zamáčí boty, ale cesta je široká. Okolo cesty je šílené množství hub, hlavně hřibů a křemenáčů. Přecházíme pár potůčků přes dřevěné lávky, pak jdeme mezi tenkými smrky až na břeh řeky, kde je pár pramínků vody uprostřed širokého kamenného koryta. Za ním pak se už zvedají hory. Vrchol se nám dnes ukázal jednou cestou sem, teď už vidět není, opět se vytvořily mraky. Sedíme na břehu na kládě a povídáme si, pak se stejnou cestou vrátíme zpět do kempu.

Je půl druhé když hladoví dorazíme zpět do kempu. Sníme vařená vejce s kečupem a chlebem a k tomu chleba namazaný sádlem se solí, děsně si pochutnáme a přitom se kocháme výhledem na hory, sedíme jen tak v tričku na sluníčku, je neuvěřitelně teplo. Ještě se jdeme projít po cestě na druhou stranu, vyšplháme na kopec s výhledem do údolí, lehce se zatáhne a v dálce prší, jsou vidět bílé provazce deště. Sejdeme dolů, s batohy šlapeme na bus v půl čtvrté. Když nastupujeme, zrovna začíná pršet. Autobus je skoro plný, takže se tlačíme na levé straně busu, kde je špatně vidět do hor. Rozhodneme se vystoupit na první zastávce s výhledem na ledovec porostlý trávou a keři, co vypadá jako normální údolí a počkáme na camper bus, co jede za hodinu. Mezitím sbíráme borůvky a koukáme v údolí na soby caribou. Přijede další autobus, ale o chvíli dříve a je to nějaká divná linka, o které jsme nevěděli, je skoro prázdný a řídí ho sympatická paní, cestou sem prý viděli 10 medvědů. Takže nastoupíme a usadíme se napravo s výhledem na hory, je skoro šest hodin a pěkné počasí. Fotíme zasněžené kopce, údolí, najednou uvidíme dole ve svahu pod námi medvědice grizzly s dvěma malými medvěďaty, baští borůvky a mládata spolu dovádí, parádní pohled. Cestou ještě potkáme několik sobů caribou, další dvě trojice medvědů a pak dva osamocené medvědy, všechny však na protějších svazích, ne přímo u silnice, a docela daleko. Ale i tak jsme nadšení. A nakonec se v dálce vzadu objeví ještě i vrchol Mt. McKinley s bílým ledovcem. U silnice před koncem parku ještě běhá chlupaté zvíře, něco mezi svištěm, bobrem a dikobrazem. Až doma zjistíme, že česky se jmenuje urzon.

Autobus nás vysadí v deset na konečné, dojdeme kus pěšky k autu. Na záchodech v kempu si vyčistíme zuby, projedeme kemp, ale všechna místa jsou obsazená. Vyrážíme po hlavní na sever, všude podél silnice jsou cedule zákaz kempování. V Hailey odbočíme na místní silnici, kde by podle mapy mělo být jezero. Jezero nenajdeme, ale spokojíme se místem na konci silnice v lese, kde je pár odstavených vraků. Na štěrku stavíme stan a před půlnocí jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 15 mil.

2.8. 2007, čtvrtek

Nenana, Fairbanks a polární kruh

5. den

Probouzíme se kolem půl osmé. Balíme stan a zaběhneme na chvíli do lesa na borůvky. Vracíme se na hlavní silnici a zahlédneme kousek od silnice losa. Po chvíli stavíme na odpočívadle, kde si dáme snídani (vařená vajíčka a česneková paštika). Stavíme se v městečku Nenana u visitor centra, kde nám ultra ochotný stařík naskládá hromadu prospektů a doporučí zajímavé věci v okolí. Jedeme se ke stejnojmenné řece podívat na místní trojnožku, která proslavila město po celé Aljašce. Každý rok už od roku 1918 se přijímají sázky na to, kdy poprvé praskne led na zamrzlé řece Nenana. Každý si může za dva a půl dolaru tipnout den, hodinu a minutu. Letos bylo v jackpotu přes 300 tisíc dolarů, které vyhrál ten, kdo tipnul pondělí 27.4. 15:47. Prasknutí ledu se měří pomocí dřevěné trojnožky, která je v létě na břehu. Prohlédneme si i přilehlé ne moc zajímavé mini muzeum. Eva může nechat oči na projíždějícím německém autobusu, který má vzadu část upravenou na spaní. Počasí se neustále zlepšuje, mraky se víc a víc protrhávají a otepluje se. Dokonce na chvíli zapínáme klimatizaci.

Před jednou hodinou dojíždíme do Fairbanks. Jedeme na kopec k univerzitě, odkud je prý při dobré viditelnosti vidět i vrchol Mt. McKinley. Vidíme sice hlavní hřeben, ale nejvyšší vrchol severní Ameriky zůstává zahalen. Krátce projdeme univerzitní muzeum a telefonujeme s Pavlem. Po chvíli bloudění dojedeme k řece podívat se na známý kolesový parník. Jsou tam hned tři parníky a stovky turistů. Rychle prcháme, projíždíme autem nezajímavé centrum města a jdeme nakoupit jídlo a benzín k Fred Meyer. Po nákupu dojedeme k výstavě o ropovodu Trans Alaska Pipeline, kterým se dopravuje ropa přes celou Aljašku. Informační tabule jsou přímo u ropovodu. Je to velmi zajímavé. Další zastávka je u obrovského bagru na těžbu zlata, kterému se zde říká „dredge“ a kde je i muzeum těžby. Podíváme se jen z venku, je to hodně drahé a stejně zrovna zavírají.

Najíždíme na Elliott Highway. Na 11 míli okolo třetí hodiny sjedeme k řece Chatanika na oběd. Je to tam moc pěkné. Vaříme bramborovou kaši a párky. Petr objeví obsypané maliny. Po 70 mílích se loučíme s asfaltem a najíždíme na prašnou Dalton Highway. Najednou je kousek asfalt a zrovna tam nám protijedoucí nákladník udělá kamínkem pěknou díru do čelního skla. Ještě že máme auto pojištěné. Po pár vyhlídkách dojedeme až k mostu přes Yukon, který je jediný most přes Yukon v USA. Za mostem stavíme a jdeme se projít po pláži. Počkáme s Eskymákem, který zrovna nakládá nákup z Fairbanks do člunu, aby ho dovezl do 30 mil vzdálené vesnice. Voda je mléčná a ne moc studená. Jdeme se podívat na most a pokračujeme dál. Po chvíli nabere u podzemního vrtu pitnou vodu.

V deset dojíždíme na polární kruh. Přečteme si informační tabule a v nedalekém kempu stavíme stan. Kromě nás tu jsou ještě dvě auta a tisíce komárů a mušek, protože skoro nefouká. Postavíme stan a uvaříme čočkovou polévku. Nedaleko prší a na obloze dlouho svítí krásně barevná duha. Pořád je krásně teplo. Po 11 večer se jedeme podívat na vyhlídku, odkud kolem půlnoci pozorujeme západ slunce. V půl jedné jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 335 mil.

3.8. 2007, pátek

Severní polární kruh

6. den

Vstáváme po osmé. Venku je zataženo, ale poměrně teplo, odhadem 15°C. Balíme stan a jedeme na sever. Náhodou objevíme pěkné jezírko, kupodivu není ledové a tak se v něm koupeme. Zaplavat si za polárním kruhem nemůže člověk každý den. Na snídani popojedeme směrem na sever na Gobblers Knob. Je zde pěkná vyhlídka, kde si k snídani smažíme vajíčka. Trochu tam fouká, takže tam není tolik komárů jako jinde. Pod vyhlídkou objevíme obří křemenáč, má průměr klobouku odhadem 25-30cm. Od silnice jdeme na krátkou procházku s vyhlídkou na druhou stranu hřebene. Smrky jsou zde již hodně nízké a řídké. Počasí se postupně zlepšuje a oblačnost protrhává. Na GPS měříme souřadnice nejsevernějšího místa v našem životě – 66° 44' Obracíme se na jih a ještě jednou se zastavíme na severním polárním kruhu, kde počkáme s místním údržbářem a necháme se od něj vyfotit u cedule.

Další naše zastávka je u Finger Rock, což je skála ve tvaru ukazováku. Jdeme se projít po krátké naučné stezce až na vyhlídku. Počasí se kazí, je zataženo a v dálce prší. Pokračujeme dál přímo do deště a stěrače nestíhají stírat. Naštěstí to byla jen krátká, byť intenzivní, přeháňka. Končí asfalt a pokračujeme po šotolině, která je po dešti bahnitá a naše auto získává bahenní zábal. Na zastávce u Five Mile nabíráme z vrtu opět pitnou vodu a hadicí opláchneme nejhorší bahno. V nedalekém motorestu chceme nabrat benzín, ale nefunguje jim pumpa. Už nám svítí hladové oko, ale k další pumpě to je jen 5 mil. Bereme tam předražovaný benzín (galon za \$3,70) do půlky nádrže a jedeme k mostu přes Yukon. Stojíme na červenou (most se opravuje a jezdí se jen jedním pruhem) a kocháme se pohledem na majestátní řeku. Šířku odhadujeme na 700 metrů.

Kousek za mostem se pokládá nový asfalt a slečna co řídí provoz nás informuje, že budeme moci projet za asi 40 minut. Vracíme se kus zpět a zajedeme ke krásnému jezeru obklopenému lesem, kde si dáme oběd. Počasí se opět vylepšuje na polojasno. Vracíme se do fronty aut a po chvíli projíždíme velmi pomalu za vodičím autem asi 15km skrz stavbu. Eva se snaží předjet auta před námi, ale nechtějí uhnout ani zpomalit. Nakonec je ale předjedeme. Přijedeme na úsek, který právě pokropila cisterna vodou. Šotolina se změnila v bláto a auto dostává druhou bahenní lázeň.

Na konci Dalton Highway začíná asfalt a my zahneme po šotolině dvě míle do vesnice Livengood omrknout místní architekturu. Jsou to sruby rozeseté po lese, není moc co omrkávat. Na cestě zpět na hlavní silnici se nám rozsvítí kontrolka nízkého tlaku v pneumatice. Sotva Petr vyleze, slyší syčet vzduch z levé přední pneumatiky. Rychle dojedeme na hlavní silnici, kde se spíš v případě nouze dočkáme pomoci. Stavíme na parkovišti a jdeme vyměnit píchlé kolo. Zkušenosti z Afriky jsou znát, za čtvrt hodiny je hotovo, ale jsme pěkně špinaví od bláta. Stavíme u dalšího potoka se opláchnout.

Řešíme jestli spěchat do města vyměnit kolo nebo to nechat na ráno. Nakonec se rozhodneme to nechat na ráno. U silnice zahlédneme losí samici, ale rychle mizí v křoví. Stavíme na 28 míli v sedle, kde začíná hřebenovka Wickersham Dome. Je půl sedmé a vyrážíme na procházku. Fouká tu svěží vítr a tím pádem nás vůbec neotravují komáři. Je skoro jasno a pozdní slunce dává okolní přírodě krásně teplé barvy. Po chvíli vyjdeme z lesa a až na vrchol máme krásné vyhlídky. Pokračujeme dál lesem skrz mokřady po dřevěném chodníku. Na křižovatce zahneme doprava, abychom se vrátili k autu jinou cestou. Jenže cesta je hrozně podmáčená a tak se vracíme stejnou cestou k autu.

U auta jsme po osmé, vaříme k večeři rýži s lančmítem. Sedíme na trávě a dopisujeme deník. Přestalo foukat a vyrojili se komáři. Naštěstí jich není tolik jako jinde. Po chvíli se zatahuje, ochlazuje a tak zalezeme do auta. Petr volá domů a z auta sledujeme, jak se mraky na obloze barví do ruda od zapadajícího slunce. Spát jdeme až po půlnoci.

Dnes jsme ujeli 198 mil.

4.8. 2007, sobota

Fairbanks, Tok

7. den

Vstáváme v 8:15. Venku je pořád hezky, i když máme stan mokrý od noční přeháňky. Balíme věci a popojedeme k řičce Chatanika, kde si dáváme snídani. Kupodivu tu dnes není moc komárů. Pokračujeme do Fairbanks. Před městem si Eva všimne pramenu s pitnou vodou, nabíráme tam dobrou vodu. Než odjedeme, zastaví zde několik aut, asi je zdejší voda populární. Chceme v opravně u Walmartu dát spravit píchlé kolo, ale před námi je 8 lidí ve frontě a prý přijdeme na řadu za 3-4 hodiny. Nechceme čekat a zkusíme štěstí jinde. U pumpy Chevron je malá opravena a tam nám za 20 dolarů pneumatiku opraví na počkání. Zrovna kolem jedou houkající krásně naleštěná hasičská auta. Jedeme nakoupit jídlo, zahlédneme obchod s kempovacím vybavením, koupíme tam velkou bombu na vaření a dostaneme u pokladny zdarma balíček čerstvého teplého popcornu. V supermarketu Safeway si vyřídíme kartu stálého zákazníka a nakupujeme akční zboží s výraznou slevou, celkem jsme ušetřili 19 dolarů. Protože je náš nákup nad 50 dolarů, dostáváme u benzínové pumpy Safeway 10 centů na galon slevu. Bereme plnou a počítáme spotřebu. Petr odhalí chybu v původním výpočtu a správná spotřeba je 11,5 l/100km za

poslední úsek na polární kruh a zpět, před tím jsme měli 10,6. Nic moc. Na nádrž máme dojezd tak 500km. Hned vedle pumpy je Subway, kde si kupujeme plněné bagety k obědu.

Opouštíme Fairbanks a asi 30km za městem stavíme na oběd u pěkného jezírka s průzračnou vodou. Sníme bagety a protože je na aljašské poměry velké teplo, jdeme se i vykoupat a chvíli zaplavat. Petr si vypere kalhoty co si ušpinil při mytí zadního okna auta od bláta. Jedeme dál rovinatou krajinou, zahlédneme u silnice losa, ale sotva zastavíme, uteče. Dojedeme až do Delta Junction, kde končí/začíná Alaska Highway, což je za války postavená silnice, která po zemi propojila Aljašku se zbytkem USA. Stavíme na chvíli v informacích, Petr posílá pohledy a jedeme dál. Silnice je samá rovinka, po pravé straně máme zasněžené vrcholky hor s ledovci. Přejedeme dvě velké řeky, přes řeku Tanana je i most pro ropovod.

Po dlouhých rovinkách dojíždíme až do města Tok, je to klasické divné aljašské město rozložené velmi řídce podél silnice, dřevěné domy, kempy a pár benzínek. Jedna od Texaco je vyhořelá, zastavujeme u ní a prohlížíme si vrakoviště aut, zda tu nenajdeme pěknou značku, ale všechno je už rozebrané. Popojedeme k funkční benzínce, za slušnou cenu 3,07 USD za galon tankujeme plnou, doplníme v RV campu vodu a kousek za městem se z dálnice odpojujeme směrem k severu. Projedeme se přes hory až na kanadskou hranici po pěkné asfaltové Taylor Hwy No. 5, dále na ní navazuje prашná silnice Top of the World až do Dawson City. Projíždíme pěknými kopci, docela i vysoko a máme krásné výhledy.

Kolem půl osmé si vybereme kemp v lesíku nad řekou West Fork River, který jak hned zjistíme je jedním z dalších aljašských krásných kempů, kde podél cesty jsou na obě strany zálivy do lesa a stanová místa s lavičkami a ohništi a kolem je krásný výhled na řeku a jezírko, kde prý jsou občas vidět i losi. Vybereme si místo na ostrohu kousek od pitné vody a snažíme se rychle rozdělat oheň, zčásti z připravených polen a zčásti z nasbíraných větví. Eva mezitím vaří těstoviny, porcuje krásně temně růžového lososa, co jsme si dnes koupili ve městě, a staví stan. Oheň se nám krásně rozhoří, mezitím k nám na elektrickém vozítku přijede zavalitý správce kempu a dá se námi do řeči, přidá nám dřevo a je hrozně ukecaný a sympatický. Musíme ho utnout, zaplatíme mu 8 dolarů za kempování a pak už se dáváme do rožnění lososa. Jsme velmi překvapeni, že losos nad ohněm vůbec nemění barvu, zůstává pořád krásně temně růžový, ani kůže se nepálí. Asi to bude tím, že se jedná o jiný druh lososa než se prodává u nás, konkrétně jde o lososa jménem sockeye. Zhruba po 10 minutách je ryba hotová, servírujeme si ji na talíře s těstovinami a troškou kečupu a neskutečně dobře si pochutnáme. Maso je skvělé, málo tučné, pevné, lahodné, olizujeme se až za ušima. Máme pocit, že čerstvě ulovený losos je daleko lepší než ryba, která se prodává u nás, ale určitě na to má vliv i prostředí, kde večeríme a lehce uzená ohňová příchut'. Pijeme k tomu ice tea a kolem nás běhají veverky a chroupají šišky. Chvilku posedíme, je devět hodin, docela teplo a zamračeno, jdeme umýt nádobí ke kohoutku a pak si chceme večer promítnout prvně naše nafocené fotky.

Večer se ale nakonec vyvine docela jinak a musím říct, že náramně příjemně. Jak uklízíme nádobí, k našemu místu přijde tak 55-letý chlapík a volá na nás ahoj. My zajásáme, že konečně nějací Češi zblízka a máme s kým sdělit zážitky. Eva ho hned odhadne, že je to cyklista ze sousedního stanu, protože kdo by tady jezdil v těch pustých končinách na kole. Jmenuje se Jiří Bína a tráví v severní Americe tři měsíce od července do září a projíždí na kole Aljašku a pak jede přes Kanadu do Seattlu. Hned ho zveme usednout k našemu stolu a vyprávíme si u ohýnku následující dvě hodiny, chceme vědět všechno, jak se tady octnul, kudy jel, co všechno zažil, jaké bylo počasí, kolik ujede za den, tak v průměru 110 km, už má najeto přes dva tisíce kilometrů. Na jihu zažil hodně deště, tady ve vnitrozemí je to lepší, potkal pár medvědů, má s sebou protimedvědí pepřový sprej. Také veze malý počítač Sony Vaio, co váží jen půl kila, cyklocomputer na měření profilů tras, stan Jurek a horské kolo. Na začátku trasy měl hodně defektů, asphalt je tu prý ostrý, hodně také prашné cesty, musel kupovat nové pláště. Jel lodí k ledovcům, busem do Denali a busem na výlet na polární kruh, jinak všechno objel na kole. O půl dvanácté jdeme spát, čistíme si zuby a je docela teplo a dneska mimořádně tma, protože je zamračeno. Teplo vydrží celou noc.

Dnes jsme ujeli 308 majlí.

Po osmé lezeme ze spacáků. Venku je zataženo, sem tam spadne pár kapek. Rychle balíme stan, aby nám nezmokl. Po dlouhé době je úplně suchý. K snídani máme různé chutě – Petr si dává bagels (sladká kolečka s rozinkami a skořicí), Eva si dává chleba se sýrem a marmeládou. K tomu tradičně jasmínový čaj z Himalájí. Eva neodolá a místo aby nabrala vodu na cestu, tak zase kecá s Jirkou. Chvilí povídáme a pak pořídíme společné foto. Projíždíme kempem a dvakrát stavíme na vyhlídku nad řekou a jezerem, kde je parádní výhled. Je to opravdu nádherný kemp.

Vyrážíme dál po Taylor Highway, párkrát stavíme na focení a větší zastávku máme až v městečku Chicken, což je bývalé zlatokopecké město. Pojmenované je podle místní koroptve Ptarmigan, která se v okolních lesích hodně vyskytovala. Původní jméno Ptarmigan nikdo neuměl správně napsat a tak se místo něj uchytilo Chicken – anglicky kuře. Jdeme se podívat do místní hospody, která je známá tím, že zdi a strop jsou posety čepicemi, vizitkami a různými jinými věcmi z celého světa. Objevíme i nášivku s českou vlajkou. Eva si fotí sklenici od piva s nápisem Alaskan beer a zasněženými horami. Popojedeme se podívat na náš první „dredge“ což je místní obdoba našich rypadel v povrchových dolech na uhlí. Zde ale řada lžic těžila ze dna potoka zlatonosný písek, který dredge ve svých útrobách prosíval a hlušinu zbavenou zlata sypal za sebe. Dredge je nečekaně velký – měří tak 25 metrů na délku a 8 na výšku.

Opouštíme Chicken, končí zde asfalt a stoupáme po prašné cestě do kopce. Máme krásné výhledy do údolí, škoda, že nesvítí sluníčko. Ale zase aspoň neprší. Na křižovatce jedeme kousek na sever směrem na Eagle, má tam prý být velice úzká, klikatá a rozbitá silnice s parádními výhledy. Po pár kilometrech po pěkné, široké a neklikaté silnici s výhledy podobnými jako dosud se otáčíme a vracíme na křižovatku, kde začíná silnice pojmenovaná Top of the World. Vede po hřebenech hor těsně nad hranicí lesa a nabízí krásné výhledy na všechny strany. Počasí se trochu zhoršuje, občas lehce zaprší.

Kolem jedné přijíždíme na kanadské hranice. V teritoriu Yukon je jiné časové pásmo – o hodinu napřed. Kontroluje nás jen kanadský úředník, ptá se na účel cesty a dává nám krásné razítko Yukon do pasu. Jen nás mírně znervóznilo, že nám přeškrtnul v pase kanadské vízum. Máme totiž jen jednorázové vízum, ale dle informací kanadské ambasády se výjezd do USA nepovažuje za opuštění Kanady, tak nás snad pustí do Kanady znovu. Chvilí jedeme mírným deštěm a na jednom odpočívadle stavíme na oběd. Počasí se nad námi slitovalo a přestalo pršet. Ohříváme si k obědu párky s chlebem. Z nedaleké skály je pěkný výhled na okolí. Všude okolo je zase spousta hřibů a kozáků či křemenáčů. Po včerejším vyprávění Jirky o výborné smaženici z kozáků už nám došla trpělivost a chuť na smaženici převážila obavy z místních hub. Během pár minut máme hromadu hub a to trháme jen ty nejhezčí a úplně čerstvé. Houby jsou málo červivé, Eva je čistí a krájí do ešusu.

Pokračujeme po hřebenovce a najednou před námi na silnici stojí statný los s velkým paroží. Rychle ho fotíme než zaběhne do křoví. Po chvilí máme na silnici dalšího losa! Kanada je asi losí ráj. Opět ale rychle utíká pryč. Bez dalších losů sjíždíme k Dawson City, což je druhé největší město teritoria Yukon. Fotíme město a soutok Yukonu a Klondiku z vyhlídky nad městem. Klondike má krásně čistou vodu, zatímco Yukon kalnou. Překvapuje nás, že město je plné krásně barevných domů. Čekali jsme typický zlatokopecký „ghostown“ plný opuštěných ruin. Sjíždíme k řece a odbočujeme po proudu až na konec kempu. Kousek za ním je hřbitov velkých kolesových parníků, které se na břehu pomalu rozpadají a postupně je pohlcuje les. Vracíme se na hlavní silnici a najíždíme na trajekt, který nás zdarma přepraví na druhý břeh. V informačním centru dostáváme stoh prospektů. Vyrážíme na prohlídku města, počasí se vylepšuje, chvílemi svítí slunce, jdeme jen v tričku. Prohlédneme si zrestaurovaný původní kolesový parník, projdeme si pár ulic a obchůdků. Vše tu je krásně upravené. Chvilí uvažujeme o fish-and-chips, ale máme v autě houby, které musíme sníst. Projedeme autem zbytek města, zastavíme se u místního hřbitova a u srubu, ve kterém během svého pobytu na Klondiku bydlel Jack London.

Přejíždíme řeku Klondike a zamíříme do oblasti, kde nejvíc zuřila zlatá horečka. Vše začalo roku 1896, kdy v přítoku Klondiku jménem Rabbit Creek objevil místní zlatokop zlaté valouny o velikosti fazole. Potok brzy přejmenovali na Bonanza Creek kvůli jeho vydatným nalezištím zlata. Informace o zlatě se brzy roznesla a do

oblasti vyrazili tisíce hledačů štěstí. Během chvíle mělo Dawson City 30 tisíc obyvatel (dnes má něco přes tisíc), jednotlivé zlatokopy brzy vystřídaly korporace, které zavedly průmyslovou těžbu pomocí dredgů a změnily k nepoznání místní krajinu, když přesely celá údolí. Jedeme podél potoku Bonanza, respektive údolím plným hromad hlušiny, mezi kterými se nesměle vlní potok. Hromady už zarůstají vegetací. Je zajímavé vidět na informačních panelech, jak to tu vypadalo před sto lety. Po 15 km zastavujeme u dredge číslo 4, který patřil k největším, co tu působily. Je opravdu mamutí, dredge z Chicken nám přijde poloviční. Dá se jít i dovnitř, ale je už zavřeno. Pokračujeme dál až na Discovery Claim, kde je místo prvního nálezů, který odstartoval zlatou horečku na Klondiku. Jedeme dál a stavíme u zajímavých informačních panelů. Dojedeme až k mělkému brodu, za kterým se otáčíme. Místní asociace pro podporu turismu koupila jeden claim (právo těžby na daném území) na potoku Bonanza a nyní si tam každý návštěvník může zkusit svoje štěstí při rýžování zlata. Eva s talířem prosévá písek a kupodivu tam žádné zlaté nugety neuváznou. Krajina tu je monotónní a nudná. Stavíme u Discovery Claim, kde jsou stolky a lavičky a vaříme si k večeri smaženici, je moc dobrá.

Umyjeme nádobí zlatým pískem v potoce a těsně před osmou vyrážíme na cestu. V okraji Dawson dotankujeme zatím nejdražší benzín (1,40 CAD za litr) a jedeme po Klondike Highway na jih směrem na Whitehorse. Eva řídí hezkou krajinou. Nejdříve jedeme podél Klondiku. Jsou tam mračna hmyzu, který nám prší na sklo. Na silnici se střídá asfalt s šotolinou. Na asfaltu se štěrkem nás protijedoucí nákladák zasype sprškou kamínků a dva z nich nám nechaly prasklinu v čelním skle. To je smůla. Řídí Eva a Petr na počítači píše deník. K tomu si z počítače pouštíme hudbu – slovenský Team. Za šera zahlédneme nějakého sviště, který se celý naježí když nás vidí. V 10:30 aljašského času stavíme v boční silnici vedle hlavní stan a kolem 11 jdeme spát. Venku už začíná být velké šero, brzy asi bude regulérní tma. Aspoň konečně uvidíme místní hvězdy a třeba i polární záři.

Dnes jsme ujeli 291 milí.

6.8. 2007, pondělí

Whitehorse, Skagway, Haines, jízda trajektem

9. den

Vstáváme do krásného slunečného dne. Balíme stan a jedeme relativně nudnou krajinou až k vyhlídce na Five Fingers Rapids, což jsou nejvíce obávané peřeje na Yukonu na trase mezi Whitehorse a Dawson. Než jsme sem dojeli, stihlo se zatáhnout. Na lavičce si dáme k snídani skořicová kolečka s čajem a mlékem a pak se jdeme projít dolů k řece, kde je pěkný výhled na skaliska uprostřed řeky, mezi kterými musely parníky proplouvat. Les kterým procházíme krásně voní. Jedeme dál na jih. V městě Carmacks přejíždíme po mostě Yukon, sjedeme k řece a Eva se v něm vykoupe. Na rozdíl od Dawsonu je zde Yukon mnohem čistší. Petr volá na trajekt a zjišťuje, že na lodi v 16:45 z Skagway do Haines je volno. Rozhodneme se, že se jí pokusíme stihnout. Řídí Petr a jede 100-120 km/h. Zdá se, že ujíždíme hezkému počasí, protože čím jsme více na jih, tím je horší počasí. Začíná nám mírně pršet a po chvíli už prší hustě. Krajina je teď mnohem zajímavější, zvlněná, se spoustou jezer. Jenže v hustém dešti si jí moc nevychutnáme. Nalevo dluze objíždíme krásné Fox Lake.

Přijíždíme do Whitehorse a déšť ustává. Jedeme se projít do centra, které je moc hezky upravené. Projdeme se chvíli podél Yukonu a definitivně se s ním loučíme. Má tady krásně čistou vodu. Vyjíždíme z města, u poslední pumpy bereme benzín a zamíříme na Skagway. Za jízdy (protože chvátáme na trajekt a nemáme čas moc zastavovat) obědváme chleba s dobrou šunkou, která je zabalená v obalu se zipem, což se nám už od Havaje moc líbí. Oblačnost se začíná trhat a chvílemi vykukuje sluníčko. Krajina je hodně kopcovitá a míváme několik jezer. U jednoho máme štěstí, že na něj svítí slunce a má nádhernou barvu. Jak přijde mrak, je najednou nudně šedivé. Cesta se nám moc líbí, každou chvíli stavíme na focení. Jedna ze zastávek je u malé pouště vytvořené ledovcem, kde je najednou místo lesa pole žlutého písku. Zhlédneme malou duhu nad jezerem. Opouštíme Yukon a vjíždíme do kanadského státu British Columbia. Pomalu stoupáme do sedla podél velkého jezera a později podél spousty malých jezírek posetých skalnatými ostrůvky, nádherná. Škoda jen, že špičky hor jsou v mracích a jak stoupáme, tak se postupně noříme do bílých mraků. Napravo souběžně asi 10 km podél nás vede známý Chillcootský průsmyk, kudy museli projít zlatokopové mířící na sever kolem roku 1897-99 na začátku zlaté horečky. Museli si s sebou nést minimálně 1000 liber (asi 500kg) zásob jídla, takže se hlubokým sněhem v průsmyku museli brodit snad 50x, nachodili tak v průměru 1800 mil.

Sedlo White Pass je v mracích, místy je mlha tak hustá, že vidíme jen na pár metrů. Po krásně úzoučké klikaté silnici vysekané ve skále se spouštíme dolů k moři. Na druhé straně údolí je železnice, zrovna jede vlak. Vystojíme krátkou frontu na hranici a jsme zpět v USA. Projedeme městem a půl hodiny před odjezdem lodi jsme v přístavu. Kupujeme za 103 dolarů lístek na trajekt a jedeme do fronty. Loď přijela pozdě, proto ještě nezačalo nakládání aut. Eva ukecá Petra, že chce vidět město a tak na 5 minut zajedeme do města a uděláme pár fotek. Vracíme se zpět a přestože chlapík tvrdil že nakládání začne „very soon“, trčíme dalších 20 minut ve frontě než konečně najedeme na loď.

S hodinovým zpožděním naše loď Columbia odráží od břehu. Jedeme úzkým fjordem, po stranách míváme několik vodopádů. Vrcholky okolních hor jsou v mracích, ale před námi je nebe protrhané. Směrem na jih je sluncem osvětlený hřeben s ledovci. Na horní palubě hrozně fouká a tak střídáme pobyt vevnitř a venku. Na konci fjordu už je náš přístav u města Haines. Vyjíždíme z lodi jako jedni z prvních. Jedeme do města a stavíme na vyhlídce na město se zasněženými horami v pozadí. Škoda, že slunce je nízko a v mracích a město je ve stínu. Projedeme po nábřeží město až k místu, kde má být pevnost. Jenže z ní tam je už jen pár kamenů. Projedeme centrum, omrkneme mapu u zavřeného centra pro turisty a jedeme nabrat benzín. Obě dvě pumpy jsou ale zavřené, naštěstí nám paní v motelu poradí, kde je pumpa na karty. Nabereme plnou nádrž za 3,85 dolarů za galon, nejvíc co jsme v USA platili, ale zase méně než v Kanadě.

Před osmou opouštíme Haines. Stavíme u podivného plovoucího mlýnu. Po chvíli pozorování zjišťujeme, že jde o proudem poháněnou past na ryby. Dokonce jsme svědkem chycení ryby, která končí v připravené nádrži. Kousek za městem začíná rezervace na ochranu orlů bělohavých. A máme štěstí, objevíme jednoho na stromě hned u silnice. Bohužel je už dost šero. Po chvíli Eva poskočí nadšením – na silnici stojí medvěd. Než Petr vytáhne foťák, je medvěd v křoví. Chvíli na něj koukáme do křoví, má zvědavé oči a nastražené uši. Brzy ale medvěda omrzíme a uteče do lesa. Po chvíli je vyhlídka na řeku s přístřeškem, pod kterým si ohřejeme k večeři vynikající fazole. Venku střídavě prší a tak jsme rádi za tuto střechu. Po večeři začínáme stoupat do hor. Všude kolem jsou krásné zasněžené hory. Je nám líto projet takovou nádhernou krajinu za šera a tak se rozhodneme zakempovat hned za hranicemi. S obavami dáváme kanadskému pasovákovu naše pasy, kde máme přeškrtnlá víza, ale po pár otázkách nás pouští do Kanady.

Kousek za hranicemi odbočujeme na lesní cestu a na šterkovém plácku stavíme stan. Zrovna neprší, ale sotva stan postavíme, tak začne. Od stanu vidíme přímo na vrchol hory s ledovcem. Petr dělá za šera jednu zajišťovací fotku. V goretextkách si vyčistíme zuby obklopeni hordami nenažraných komárů a rychle lezeme do stanu. V 22:22 jdeme spát. Déšť nám klope na střechu stanu. Těšíme se na ráno na modrou oblohu a výhledy.

Dnes jsme ujeli 365 milí.

7.8. 2007, úterý

Haines highway, Alaska hwy – podél Kluane N.P.

10. den

Petr vstává v 6:20, protože ho rýma nenechá dospát a jde do auta psát deník. Nejprve tam ale musí vyvraždit komáry, aby měl klid na psaní. Eva vstává v sedm. Venku neprší, ale husté mraky halí okolní krajinu. Balíme mokrý stan a prcháme před komáry. Stoupáme po silnici a dostaneme se nad spodní vrstvu mraků a občas zahlédneme nějaký zasněžený hřeben. U jezera Three Guardsmen Lake stavíme na snídani. Vaříme čaj a jíme chleba a skořicová kolečka. Chvillemi pofukuje, tak komáři tolik neotravují.

Po snídani pokračujeme do sedla. Dostaneme se až nad hranici lesa a občas mezi roztrhanými mraky zahlédneme ledovce. Začíná pršet a my pomalu klesáme do údolí. Odbočujeme vlevo k vyhlídce na Million Dollar Falls. Jdeme v proměnlivém dešti po dřevěném chodníku a schodech na vyhlídku nad vodopád, který spíš připomíná divoké peřeje než klasický vodopád. Teče úzkou soutěskou, na focení se zde osvědčí širokouhlý objektiv. Podél pěšiny je velká spousta křemenáčů, cestou zpět k autu opět neodoláme a nasbíráme jich plný ešus, některé jsou červivé, ale jinak krásné houby s oranžovými klobouky. To bude dneska zase prima oběd. Další zastávkou je původní indiánská vesnice. Moc původně teda nevypadá, je tu několik polorozpadlých dřevěných domků a velmi málo lepších domků obydlených. Vesnicí protéká potok, kde indiáni chytali pomocí dřevěných pastí lososy,

které sušili na zimu. Na informační tabuli je popsán způsob lovu i následné zpracování. V potoce objevíme několik lososů. Jsou pěkně velcí, přes půl metru. Chvilí zvažujeme, zda si nějakého z mělké vody vytáhnout, ale nakonec je necháme třít. Místní indián nám otevírá pidi muzeum, kde i prodává suvenýry. Evu uchvátí krásná kožešina, ale 350 dolarů za ní nechce dát. Nic nekoupíme a pokračujeme dál po silnici podél národního parku Kluane. Bohužel okolní hory jsou v mracích a tak vzdáváme náš úmysl zaplatit si vyhlídkový let nad Kluane. Venku s občasnými přestávkami prší.

V Haines Junction najíždíme na Alaska Highway. Po chvíli vidíme u silnice stát dvě obytná auta a hned víme proč – je tam medvěd. Pomalu se sune od silnice do lesa, ale dost pomalu na to, abychom pořídili pár fotek. Projedeme kolem jezera Kluane, které má asi sto kilometrů. U vyhlídky na řeku Kluane stavíme na oběd. Zrovna neprší, dokonce se na chvíli ukáže sluníčko a vybarví nad řekou duhu. K obědu vaříme smaženici. Počasí je k nám milosrdné, jen poprchává, větší přeháňka se přizpůsobí až když máme uvařeno, takže jsme nuceni výbornou smaženici spořádat v autě. Podél cesty je pěkná krajina se spoustou jezer, v jednom vedle silnice zahlédneme plavat bobra. Silnice je hodně houpavá, každou chvíli musíme zpomalit, protože se propadá, důvodem je tající permafrost v podloží, který pomalu roztává (ledová zrna, zpevňující horninu pod silnicí, roztají a vytvoří se tam dutiny, které se následně propadají). Další zastávka je přímo na hranici mezi Kanadou a USA, kde je památník geodetům, kteří zde vyměřovali hranici. Po 500 metrech je hraniční přechod, bez problémů vjedeme zpět do USA. Počasí se opět trochu zhoršuje a přeháňky jsou častější.

V půl osmé jsme už po druhé v Toku. Bereme plnou nádrž opět u tří medvědů (název pumpy) ze velice příznivou cenu 3,07 dolarů. Dáme si okurku a spěcháme dál. Petr na mobilu zjistí optimistickou předpověď počasí na další dny, snad vyjde. Jak jedeme na jih, přestává pršet a počasí se mění na polojasno. Najednou se před námi objeví v mracích zasněžené hory Wrangel N.P. s jednou dominantní sopkou, aspoň tak soudíme podle kuželovitého tvaru. Je to Mt. Sanfort, necelých 5 tisíc metrů vysoká hora, a vedle vidíme sousední skalnatou bílou horou Mt. Drum. Pomalu se po široké rovné silnici k nim přibližujeme, výhledy jsou čím dál pěknější, až na jedné vyhlídce nevydržíme a zastavíme s tím, že se budeme kochat a přitom si uvaříme večeři. Je pekelná zima a fouká, vaříme kolínka a lunchmeat s kečupem, dobré, ale při jídle nám mrznou ruce a nos. Přesedneme si do auta a dojíme, jak se pak rozjedeme, topíme o sto šest. Ujedeme ještě pár desítek mil podél řeky a stále se přibližujeme k zasněženým horám, na jedné vyhlídce z břehu řeky Cooper River si je fotíme a pohled je tak pěkný, že si řekneme, že bychom tu mohli zůstat spát. Místo je na vyvýšeném břehu řeky, voda má šedivou ledovcovou barvu a rychle teče, až šplouchá. Postavíme stan, kocháme se, hory se noří do noční šedi. Je krátce po jedenácté hodině a my jdeme na pěkném místě spát, ani tu moc nefouká a tudíž není velká zima. Teploměr nám naměří 12st. C.

Dnes jsme ujeli rekordních 505 mil.

8.8. 2007, středa

**Richardson Hwy, Valdez, Glen Highway,
Worthington Glacier**

10. den

Ráno se probudíme přesně v 7 hodin, venku je pěkně polojasno a výhled na hory přes řeku stojí za vyfocení i s naším stanem a autíčkem. Protože je tu pěkně a není moc zima, nespícháme se snídání a užijeme si ji tady. Vaříme hodně čaje a k tomu mléko a chleba s marmeládou a sýrem a párky s kečupem a hořčicí. V 8:30 vyrazíme na cestu. Po široké Glenn Hwy dojedeme až na křižovatku silnic a odbočíme na jih po Richardson Hwy směrem na Valdez. Vlevo nás stále provází Cooper River, mohutní, za ní stále vidíme zasněžené sopky. Krajina se stává více hornatou, jak se blížíme k Valdezu, už zdálky jsou vidět ledovce na vrcholcích kopců a důležité je, že se nám neustále lepší počasí až do azurové oblohy. Také se k nám po delší době připlete ropovod Trans Alaska Pipeline.

K ledovci Worthington Glacier po naší pravé straně přijedeme krátce před polednem, fotíme ho už z dálky a pak si ho jdeme prohlédnout zblízka. Od cyklisty Jirky víme, že stojí za to, je to jeden z mála ledovců na Aljašce, kam se dá dojít blízko pěšky. Je veliký, plazí se dolů ve dvou splazech, levý je větší a my dojdeme až k jeho čelu. Jsou zde hluboké praskliny, mají modrou barvu jak na ně svítí slunce. Z ledovce vytéká šedivá zakalená

voda. Po levé straně ledovce je vysoká moréna, vede po ní stezička, řekli jsme si, že se po ní vydáme nahoru, abychom si prohlédli ledovec trochu shora. Šplháme se nahnutou hlinou a kamením vzhůru, je to prudké, občas ujíždíme dolů. Napojíme se na cestičku a podél zřícené kolmé hrany morény stoupáme vzhůru, chvíli se prodíráme křovím, pak už to jde dobře, prudké stoupání, celkem převýšení 410 m. Zato naše námaha je odměněna překrásným výhledem na celý ledovec se shora dolů. Uprostřed je trochu zalomený a vodorovný, tady vědci vloni spouštěli sondy do ledu a zkoumali, jak rychle teče. Led uprostřed nahoře je prý nejrychlejší. Na jedné skále se usadíme, fotíme, kocháme se a baštíme sušenky a jablko. Občas svítí slunce a led září, ale celou dobu máme krásné počasí. Cesta dolů je rychlá, seběhneme k visitor budce a Eva si tu koupí roztomilého chlupatého vlka za 6 dolarů.

Jedeme dál kolem ledovcových jezer a vidíme splazy dalších ledovců, až po 2 mílích projedeme Thompson Pass (800m), který bývá i v létě hodně zasněžený a který nám teď otvírá pohledy na druhou stranu hor od moře. Hned kousek odsud je Blueberry Lake Camping, který je v Lonely Planet popsán jako jeden z nejkrásnějších kempů na Aljašce. Projedeme si ho, má fakt krásné výhledy, ale více nás nadchne oběd na břehu jezera, šunka a párky s chlebem, a hlavně potom koupání v jezeře, které je mělké a není ledové. Sjíždíme dolů do úzkého údolí, nalevo fotíme Bridal Veil Falls a napravo pak Horsetail Falls v Keystone Canyon. Ještě se zastavíme u mělkého potůčku plného lososů, kteří plují proti proudu klást jikry. A už vjíždíme do Valdezu, městečka na břehu moře. Staré město bylo v roce 1964 zničeno velkým zemětřesením. Valdez je město s nejvyšším průměrem srážek v USA. Jak je ale krásně psáno v reklamních brožurách, vždy když si člověk obléká pláštěnku a je mokro, měl by si uvědomit, že pouze díky těmto vydatným srážkám je tady možno obdivovat ty krásné ledovce, protože bez častého deště a sněhu by tady ledovce nebyly. My ale máme štěstí na hezké počasí. Naproti přes záliv je terminál, kde končí transaljašský ropovod a kde se nakládají tankery vozící ropu do Států. Projedeme si městečko, krátce vstoupíme do muzea, okoukneme moře a jachtovou marínu. Tady rybáři čistí a ořezávají lososy, které nalovili na moři. Jde jim to krásně od ruky, odříznou jednu půlku filetu, rychle odříznou druhou a pak zbylou kostku nijak neoberou, ale hodí ji na pás, kterým zbytky odplavou do moře. Slétají se tu raci, protože vědí o těchto pochoutkách. Ještě ve městě natankujeme benzín, na to, že je tu přístav a čekali jsme levnější ceny je naopak dražší, 3,44 dolarů za galon, a dočepujeme vodu, poprvé máme zcela prázdné všechny kanystry. V pět hodin objíždíme záliv na druhou stranu k terminálu a k umělým líhním lososů na břehu moře, překvapí nás tady světelná značka Bears in the area, Do not approach. Zajásáme a hledáme kolem dokola avizované médi, ale nemáme štěstí. Eva píše na břehu moře emaily domů. Popojedeme až na přístupný konec silnice, dál už je hlídka a vstup zavřený. Naštvo nás tu, protože podél plotu uvidíme černého medvěda, ale nenechají nás ho tu ani vyfotit. Holt ostře střežený prostor ropného terminálu.

V šest hodin vyrážíme zpět stejnou silnicí do průsmyku Thompson a mezi horami až na křižovatku silnic Richardson a Glenn, cestou se nám silně rozprší a celých dlouhých 100 mil se nás drží prudká přeháňka. Na křižovatce se ale počasí vybere a cestou na západ už jedeme v suchu. Po deváté se zastavíme u překrásného jezera Bufallo Lake s lekníny na večeri, fazole s chlebem jsou opět výborné. Akorát nás tu obtěžují nálety komárů a hladové loudící štěně. S večerními výhledy na hory vlevo, Chugah Mountains a na ledovec stékající do jezera Tazlina Glacier jedeme dál po Glenn Hwy k západu. Po chvíli míváme další ledovec Nelchina. Už začíná být šero, ale přesto je celkem slušně vidět. Další ledovec je známý Matanuska, který nás překvapuje tím, že jeho splaz sahá daleko z hor do údolí a navíc je celý bílý a není pokrytý štěrkem jako většina ledovců v údolí. Jedeme po silnici k jeho čelu, jenže narazíme na závoru a placený vjezd. Kupodivu tam i v deset večer u závoru je hlídač, protože za závorou je i kemp a lodge. Nechce se nám už takhle pozdě a za šera platit, tak se vracíme na hlavní silnici.

Pěkná rovná asfaltka se najednou změní v úzkou klikatou silnici, která se vine zasekaná ve skále nad řekou. Vedle budují novou širší a rovnější silnici. Není kde předjíždět, ale naštěstí takhle pozdě večer skoro nic nejede. Je už pozdě a my začínáme pátrat po vhodném místě na stan. Nikde nic není, ale nakonec objevíme odbočku k jezeru, kde si v lese postavíme na docela rovném plácku stan. Hned vedle nás jsme viděli zaběhnout do lesa nějakého jelena a slyšíme ho šustit blízko v lese. Poprvé vidíme na obloze pár hvězd. Usínáme před půlnocí.

Dnes máme najeto 400 majlí.

V noci chvílemi prší. Petr jde ráno v šest na záchod a je polojasno. Jenže chvíli na to začne pršet. Kolem půl osmé vzdáváme čekání na konec deště a v mírném dešti balíme věci a stan. Prší až do Palmeru, ale pak se začíná objevovat modrá obloha. Najíždíme na dálnici na Anchorage. Petr volá Frankovi a tahá z něj rozumy, co dělat posledních pár dní na Aljašce. Za polojasna projíždíme bez zastávky Anchorage a těsně za ním se stavíme nabrat velmi levný benzín (2,91 za galon). Najíždíme na silnici, která vede přímo podél moře. Kolem 10:30 stavíme na odpočívadle a vaříme si k pozdní snídani vajíčka na měkko. Máme výhled na moře a na kopce s ledovci. Kolem zrovna projede krásně naleštěný osobní výletní vlak. Na dalším odpočívadle fotíme bílé horské kozy, které jako kamzíci skáčou po skalním srázu nad mořem.

V městečku Girdwood, známém lyžařském středisku, zahňeme na prašnou silnici, která nás zavede do hor pod ledovce. Sotva na ní najedeme, začne pršet. Jak stoupáme, tak déšť zesiluje. Silnice je ve velice špatném stavu, rozhodně nejhorší, co jsme zatím potkali. Jedna díra vedle druhé že se mezi nimi ani nedá kličkovat. Po 10km drkocání jsme nahoře na parkovišti. Venku leje jako z konve a okolní kopce jsou v mracích. Po chvíli váhání plánovaný výlet vzdáváme a jedeme zpět do údolí. Projedeme si město a vracíme se na pobřeží, kde neprší a je sucho. Ale ne dlouho, za chvíli pár kapek spadne. Zastavíme v Kenai informačním centru. Ptáme se na výlety lodí a nabízí nám jen jednu společnost. Bereme pár letáků a jdeme se poradit do auta. Venku zrovna začne pršet. Zjistíme, že cedule „free wi-fi“ nelhala a na notebooku nám jede rychlý internet. Eva to využije k přečtení a napsání e-mailů. Pak spolu projdeme na internetu nabídky různých společností na výlet po fjordech a vybereme Major Marine Tours. Nabízí 10% slevu při rezervaci přes internet, tak si rovnou rezervujeme loď na zítra. Celodenní výlet stojí 107 dolarů po slevě + taxi. Připlácíme si 15 dolarů za all-you-can-eat bufet na palubě.

Po rezervaci jedeme dál, zahýbáme na Whittier. Máme štěstí, déšť přešel a začíná se zase dělat hezky. Stavíme u vyhlídky na ledovec Explorer a pak na ledovec Middle. Po něm zajedeme k jezeru Portage Lake, kde stejnojmenný ledovec končí v jezeře. Jenže to je za zatáčkou a není vidět. Dá se ale k němu dojet lodí. My ale vyrážíme pěšky pod sousední ledovec Byron Glacier, který je na druhé straně hřebene. Na konci jednu míli dlouhé cesty je velké sněhové pole, kde se všichni nadšeně fotí. Vlastní ledovec je o dost dál. Vracíme se zpět k autu. Hory a ledovce se začínají halit do mraků. Stavíme se u visitor centra, kde Petr telefonicky ověřuje, že naše rezervace přes internet proběhla v pořádku. Projedeme velice úzkým 4km dlouhým tunelem (nejdelší tunel v Severní Americe), který sdílí železnice s auty. Platí se za něj 12 dolarů, ale jen směrem do města.

Hned za tunelem parkujeme a v pohorkách vyrážíme do sedla na vyhlídku. Jdeme do kopce po široké cestě skrz mraky. Viditelnost je mizerná. Ale máme zkušenost, že večer se mraky často rozpouští, tak výlet riskneme. Sotva přijdeme na vyhlídku do sedla, mraky se začnou trhat a před sebou máme čelo Portage Glacier končící ve stejnojmenném jezeře. Je sice docela daleko, ale vyhlídka to je krásná. Ze sedla jdeme směrem k ledovci. Musíme se prodírat skrz husté mokré keře. Dojdeme až k menšímu jezeru a z koryta nedaleké říčky obdivujeme čelo ledovce. Dáme si na kamenech svačinu a sledujeme, jestli se neodtrhne nějaká větší kra, ale neodtrhla. Počasí se neustále zlepšuje, mraky už téměř úplně zmizely. Když se do sytosti nakocháme, vyrážíme zpět. Eva se vykoupe a umyje v horském jezírku. Ještě si ze sedla prohlédne fjord u Whittieru a jdeme zpět k autu.

U auta jsme v 19:10, převlékneme se a jedeme k tunelu. Jenže jsme o tři minuty propásli otevírací čas pro náš směr. Neměli jsme se převlékat... Další časové okno je od osmi, máme tedy 45 minut čas. Jedeme se podívat do přístavu. Objevíme lavičku s nádherným výhledem na fjord, kde si ohřejeme k večeri fazole. Chvíli po osmé jsme u tunelu, ale čekáme až projede vlak a pak až se vyfouká kouř. Ve 20:20 konečně naskočí zelená. Projedeme tunelem a zahňeme směrem na Seward. Projíždíme skrz krásně zelená údolí. Pomalu zapadající slunce osvětluje ještě špičky hor, kde jsou často sněhová pole. U silnice spatříme v močálech losici s dvěma dovádějícími losátky. Vůbec se nebojí a přijde až k silnici, takže jde dobře vyfotit, i když už je šero. Po 23 jsme u ledovce Exit Glacier. Hledáme kemp, jediný na konci silnice je již plně obsazený. Nechce se nám takhle pozdě

hledat místo u řeky, tak stavíme stan v rohu šterkového parkoviště v kempu. Před půlnocí jdeme spát, nebe zahalila mlha.

Dnes jsme ujeli 264 milí.

10.8. 2007, pátek

**Exit Glacier, Seward, výlet lodí Kenai – fjord,
kosatky, tuleni, ledovec spadající až do moře**

12. den

Kolem sedmé vstáváme. Venku je 11 stupňů a mlha. Balíme stan, čistíme zuby, nabere u studny vodu a popojedeme kousek na parkoviště, kde si uvaříme čaj a dáme snídani. Pak vyrazíme k ledovci Exit. Podél silnice jsou cedule s letopočtem kam ledovec sahal v daném roce. Po široké cestě dojdeme k vyhlídce na jediný ledovec v oblasti, ke kterému se dá snadno dojít. Mlha se postupně začíná rozpouštět. Fotíme si splaz ze spoda i z malé vyhlídky. Okolní skály jsou obroušené od ledovce do hladka jako frézou. Za jasného počasí bez jediného mráčku se vracíme k autu.

Popojedeme asi 15km do města Seward, kde máme zaplacený výlet lodí k ledovci. Naší společnost najdeme rychle, Petr jde vyzvednout lístky, Eva hledá parkování. Poblíž se za parkování platí, necháme auto asi 400m daleko u pumpy a dojdeme po nábřeží k molu. Nastoupíme na loď a sedneme si k přidělenému stolku č. 6. Je pro 4 ale jsme tam sami. Loď je dvoupatrová, dole je více stolků a jsou až na kraj lodě. Nahoře je krytá místnost menší a je tam venkovní ochoz. Vyjíždíme včas a zamíříme ven z fjordu. Petr volá Dušanovi na svatbu a přeje mu přes půl zeměkoule vše nejlepší. Počasí je dokonalé, modrá obloha bez mraků. Na okolních kopcích jsou často sněhová pole, vlevo míváme i ledovec. Kapitán najednou zpomaluje, protože před námi zahlédl velrybu. Chvilí kroužíme kolem, ale už se nevynoří. Projedeme kolem skalnatého ostrůvku, kde se slunili tuleni. Kapitán nás informuje, že dnes trasu pojedeme obráceně než obvykle, protože spěcháme k hejnu kosatek, které viděly ostatní lodě. A měly pravdu, kolem nás skáčou kosatky, některé jsou i dost blízko, 20m od lodi. Pokračujeme dál kolem skalnatých ostrůvků. Další atrakcí je skála nazývaná Three Holes Rock, kde jsou vedle sebe tři otvory ve skále. Kapitán najede špičkou lodi až téměř ke skále. Od skály je to už jen malý kousek k hlavní atrakci dnešního výletu – ledovci Aialik, jehož splaz vede až do moře. Přestože se podle mapy jedná spíše o menší splaz, jeho velikost je enormní. S otevřenou pusou zíráme na obrovskou stěnu z ledu, ze které každou chvíli odpadne z velkým rachotem kus ledu. Stejně jako všichni ostatní napjatě čekáme, jestli se z čelní stěny neodtrhne nějaký větší kus stěny, ale padají jen menší kusy ledu. Pozorujeme tuleně jak plave mezi krami. Po 40 minutách kochání se vydáváme na cestu zpět. Po chvíli kapitán zahlédne mořské vydry, opatrně se k nim blížíme. Plavou na zádech a jsou roztomilé, ale plaché, takže je vidíme tak na 50m, když se více přiblížíme, tak zmizí pod hladinou. Po vydrách se začíná servírovat oběd ve formě bufetu. Můžeme si nabrat kolik čeho chceme a je to dobré, hlavně zelenina, kterou jsme si na Aljašce moc nekupovali kvůli vysokým cenám. Škoda, že jídlo ze stolů celkem rychle zklidili. Na cestě zpět jedeme dál od pobřeží kolem několika ostrovů, kde je plno hnízdících ptáků a míváme další tuleně. Konečně objevujeme další velrybu, ale než se k ní přiblížíme, tak zase mizí pod hladinou a už se nevynoří, ani jsme ji pořádně neviděli. V dálce zahlédneme ještě jedno hejno kosatek. Servírují se výborné dezerty. Než se vrátíme do přístavu, naše loď pózuje jině lodi na fotky do propagačního katalogu, takové krásné počasí je tu prý zcela vyjimečně, tak toho musí využít.

Nadšení z výletu se vracíme na pevninu. V přístavu se napíchneme na wi-fi, píšeme domů a znovu sháníme výlet za medvědy grizzly na Katmai. Petr obvolá několik agentur, buď mají vyprodáno nebo už mají zavřeno. V Sewardu jsme až do západu slunce. Přespat se rozhodneme na stejném místě co včera. Do kempu dorazíme před 23, heslovitě píšeme ve stanu deník a ve 23:30 jdeme spát. Dnes večer byla opět velká zima a vlhko. V noci se budíme na záchod ve tři hodiny a jsme překvapení, jak je obloha vymetená a bez mráčku a plná hvězd, docela je i tma. Rozhodně je vidět Mléčná dráha, Velký i Malý vůz, Velký letní trojúhelník a Delfínek a vůbec všechny hvězdy jako u nás na letní obloze. Zrovna mají také padat Perseidy, ale nemáme tady na ně štěstí, zima nás pak nutí zalézt zase brzo do vyhřátých spacáků.

Dnes jsme ujeli 18 mil.

Ráno je zatím největší zima – jen 8 stupňů. Vstáváme kolem půl osmé. Venku je úplně jasno, nad námi je krásně vidět na ledovec Exit Gl. Balíme vevnitř zapocený stan, čistíme zuby, doplníme vodu u studny a krátce po osmé přejedeme na nedaleké parkoviště, kde začínají pěší trasy. Uvaříme si tady snídani, čaj a chleba s hroznovou marmeládou. Sbalíme batohy na dlouhý výlet do hor a přesně v 9 hodin vyrážíme okolo visitors centra vzhůru. Nejprve jdeme stejnou cestou jako včera na ledovec, ale po chvíli se uhneme mezi stromy vpravo a začneme stoupat do kopce. Na začátku trasy je napsáno, že měří celkem tam a zpět 12.5 km a z vrcholu je krásně vidět na celý obrovský ledovec v horách, zatímco my jsme včera viděli pouze jeden z jeho mnoha splazů, Exit Glatier. Také je tu upozornění, že hory patří medvědům a dalším zvířatům, jako bílým kozám, a že by se měl člověk chovat hlučně, aby je nepřekvapil. Trošku se nad tím usmějeme a šlapeme nahoru.

Cesta je úzká, kamenitá, vede mezi stromy a později keři a nalevo se podél nás vine ledovec. Zahneme několik serpentín v docela slušném horku a těšíme se, jak začne nahoře trošku foukat. Občas překročíme nějaký potůček, občas jsou kolem nás lososí maliny (salmon Raspberry), často míváme rozkvetlé louky hrající mnoha barvami. Na velkém kameni sedí šedivý svišť, vůbec se nás nebojí a nechá se krásně vyfotit. Vyjdeme prudký úsek svahu až na skalnatou vyhlídku na horní část ledovce, moc se nám tu líbí a fotíme si ji. Máme parádní počasí, slunce a modrou oblohu, kde jsou ty pověsti o nejdeštivější části Aljašky :-). Tady jsme došli japonský pár, střídáme je na vyhlídkovém kameni a oni pokračují nahoru, cinkají si přitom protimedvědí rolničkou. Petr se tu dá do řeči s dvěma kluky, co fotí velkými objektivy, a zjistí, že jsou ob generaci českého původu. Najednou Eva uvidí oba Japonce pelášit z kopce dolů, což něco signalizuje. A opravdu, za nimi se kousek dál vyloupne černý medvěd a docela rychlou chůzí směřuje po cestě. My rychle taháme foťáky a i na dálku si fotíme medvěda. Japonci došli až k nám a zřetelně si oddychli. My fotíme co můžeme a pak se sbalíme a s klukama vyrážíme vzhůru, abychom byli k medvědu blíže. Kluci dokonce uhnou z cesty a medvědu stopují. My pokračujeme po pěšině vzhůru a jsme tak první. Sledujeme, jak medvěd pozvolna přechází přes louku a po skalách do kopce. Pak se přehoupne přes hřeben a zmizí nám z dohledu.

Naše pěšina teď vede kamenitou horskou krajinou, občas kamenná suť, občas zelená louka, v kopcích nad námi jsou bílá sněhová pole. Ale po naší levé straně se čím dál víc otevírá pohled na obrovské ledové pole Harding Icefield. Je to neuvěřitelné, jak je obrovské, vůbec jsme tak obří ledovec nečekali. Nad námi to vypadá, že už vidíme konec cesty na vystouplé skále, už se těšíme na oběd. Jakmile sem ale dojdeme, zjistíme, že pěšina vede ještě velký kus dopředu po hřebeni až na další skalnatou vyhlídku. Jdeme už vesměs šedivou kamenitou a šterkovou krajinou, hodně ploché břidlice, skály jsou obroušené dávným ledovcem, než roztál. Napravo najednou uvidíme bílé horské kozy, tak 6 kusů, ožirají trávu pod sněhem. Obejdeme pěknou dřevěnou budku pro případ nutné záchrany v horách a už se blížíme k cíli. Je půl jedné a my se kocháme na ploché skále výhledem na obří ledovec, bílo je kam jen oko dohlédne, stojíme nad ním jako bychom se dívali z letadla. Částečně je pokrytý sněhem, z části je celý ledový. Dáme si tu dlouhý oběd, chleba se šunkou a krutí maso s vejci a vodu. Pak si ho fotíme normálním a širokoúhlým objektivem, panorama, sluníčko nám vytváří krásnou atmosféru a nebýt foukajícího větru, tak je nám i horko. Kocháme se hodinu, pak si obejdeme vyhlídku z vrcholu a před druhou hodinou začínáme sestupovat. Ještě prosíme kluky, aby nám poslali fotky medvěda blízka, jak ho stopovali. Cestou dolů uvidíme stádo horských koz, které se povalují přímo na sněhu, takže tam nejsou skoro ani vidět, jen hnědé rohy trčí vzhůru. A najednou ještě vpravo vdálce uvidíme běžet medvěda, než Petr vytáhne foťák, je pryč, pelášil docela rychle. Tak se dohadujeme, jestli je to ten náš ranní nebo další, v pořadí náš třináctý aljašský medvěd. Slunce praží celou dobu sestupu, ještě se asi čtvrt hodinky natáhneme na první vyhlídce na zelené trávy a kocháme se naposledy ledovcem. Fotíme, povídáme, odpočíváme a už se moc neopalujeme, jsme červení dost. Poslední úsek sestupu už proběhne hladce, kolem páté jsme u parkoviště. Napijeme se u pítka, jsme vyprahlí, nabereme láhve a jedeme podél ledovcové řeky pryč. Ze silnice je vidět naše vyhlídka na skále a celý dlouhý splaz Exit Glacier. Dnes jsme ušli převýšení 1055 m za 8 hodin.

Na hlavní silnici zastavíme na telefon, voláme do Homeru na možnost výletu letadlem na pozorování medvědu lovících lososí v národním parku Katmai, ale jsme zklamání, tak jako celé léto jsou i přes vysoké ceny letů všechny agentury vyprodané. Takže vymýšlíme náhradní program na zítřek, což je náš poslední den na Aljašce.

Projíždíme okolo krásných jezer, kopců se zasněženými vrcholky, u jednoho potoku se zastavíme na koupání, spíše mytí, jsme zpocení z naší dnešní túry. Popojedeme k jezeru za křižovatkou silnic na poloostrově Kenai a v sedm hodin si tady na břehu, vyhřívání sluníčkem, vaříme večeři, těstoviny s párky a kečupem. Chvilí se tady natáhneme na deku a pozorujeme západ slunce, který tady nastává velmi pozdě, za kopce zapadá po osmé, ale až do desáté hodiny je krásně vidět, ještě v jedenáct je mírně šero, ale už se nedá číst. Čelovku tady za celou dovolenou nepotřebujeme. Po večeři postavíme stan na trávě na břehu potoka, co teče z jezera, je tu vyhlídková plošina na pozorování ryb, opravdu tu pár lososů vidíme. Jdeme se projít podél proudu potoka na narazíme na rybáře, co se marně pokouší ulovit lososi. Vrátime se ke stanu a do jedenácti hodin píšeme za velkého obtěžování komárů deník do počítače. Pak čistíme zuby a hurá do spacáků, dneska ve vnitrozemí ani není zima, ani vlhko, příjemný večer. Utahani usínáme, dnešní den se nám moc líbil, máme pocit, že výlet do hor nad sněhové pole a ledovce nám vynahradil drahý letecký výlet nad ledovci.

Dnes jsme ujeli 43 mil.

12.8. 2007, neděle Poloostrov Kenai, poslední den na Aljašce, přelet do 14. den Seattle

Dnes vstáváme až p osmé. Venku je zataženo, ale teplo. Stan máme zevnitř zapocení, dáváme ho sušit přes zábradlí. Přes noc se záhadně pročistila voda v potoce co teče z jezera a jsou v ní lépe vidět ryby. Plavou tam dva celí červení lososi. Zabalíme lehce vlhký stan, trochu přebalíme batohy a vyrazíme na cestu. Jedeme na západ po Sterling highway a na vyhlídce nad pěkným jezerem zastavujeme na snídani. Jsou tu i stolky. Dojídáme zbytky skořicových koleček a chleba s marmeládou, Petr chce psát deník, ale zjišťuje, že tu je přístupný wi-fi hotspot, tak místo psaní deníků píšeme e-mailly a SMS domů. Eva ještě zavolá rodičům. Na jezeře startuje hydroplán a krásně stříká vodu kolem sebe.

Po snídani pokračujeme po proudu řeky Kenai až k odbočce na jezero Russian Lower Lake, kam vede značený trek. Jdeme ho asi půl hodiny, ale cesta nás moc nenadchne, není pestrá, takže se otočíme a vrátíme se k autu. Zkusíme se zeptat v několika agenturách, zda se tu někde půjčují kánoe, protože řeka Kenai je překrásná, zelenomodrá čistá voda rychle teče v širokém údolí, kolem zelené stromy a spíše pusté břehy. Bohužel tady ale na půjčování lodí turistům nejsou zařízení, nabízejí jen samé rafty s průvodcem. Popojedeme dál až k soutoku řeky Kenai s říčkou Russian river, který je velmi zajímavý, břehy tu jsou poseté spoustou rybářů, lovicích lososů, je tu dokonce přívoz, aby bylo možné chytat ryby na tom výhodnějším břehu. Aljaščani toho docela využívají, a protože je neděle, parkoviště je skoro plné.

Odbočíme na prašnou silnici, která vede kolem jezera XXX a kde chceme jít trek k řece Kenai a zpět okruhem. Cesta měří přes 2 míle, ale je náročnější, než jsme čekali, lesem a keři dolů k řece, pak kus po břehu řeky proti proudu a hustou vysokou trávou zase zpět do kopce. U řeky je úsek pěkný, vidíme plout pár raftů, chvíli se usadíme na vyhlídce na skále nad peřejemi a kocháme se. Také vyplašíme jednoho medvěda, druhého možná, nedokázali jsme ho přesně identifikovat, jen jsme viděli hýbat se trávou. V hustém lese jsme pak ale hlučnější, tleskáme při chůzi a rozhlížíme se. Ale žádného dalšího medvěda nepotkáme.

Celí zpocení jsme kolem půl páté zpět u auta. Jedeme za autem co hrozně práší. Zahneme na odbočku k jezeru Hidden Lake. Dojdeme kousek podél břehu do opuštěné zátoky, kde se vykoupeme. Petr i chvíli plave. Voda je studená, ale sluníčko pěkně hřeje, tak to tolik nevadí. Po koupeli si sedneme ke stolku a vaříme obědo-večeři, rýži, párky a kečup. Střídáme se v psaní deníku. Petr pracně pumpuje vodu ze studny. Po jídle jedeme k velkému jezeru Sxxx, kde pozorujeme spouštění člunů na jezero. Moc se nám to líbí, vidíme 4 lodě. Na druhém břehu je hodně čoudící lesní požár a protože vzplál přirozeně od blesku před 14 dny, tak ho nikdo nehasí. Vracíme se na asfaltovou Sterling highway a jedeme až do města Kenai, kde se vlévá řeka Kenai do moře. Je to jedno z nejstarších osídlení na Aljašce. Prohlédneme si starobylý ruský kostelík a pak z útesu obdivujeme písčnou pláž. Přes záliv vidíme tři zasněžené kužely sopek. Z parku sejdem po schodech dolů na pláž a smočíme prsty v Pacifiku. Vracíme se k autu a Eva se jede na chvíli projet s naší čtyřkolkou po písčné pláži. Písek je místy hluboký a auto nám v něm plave podobně jako v namibijské poušti.

Kolem deváté se obracíme směrem zpět na Anchorage. Máme to asi 150 mil, tak jedeme svižně, abychom to stihli. Petr ještě na poslední chvíli kupuje pohledy. Petr zahlédne z auta na břehu řeky Kenai dva medvědy, nejspíš grizzly, kteří si pochutnávají na lososech. Protože Petr odmítnul zastavit na zákazu, vraceli jsme se na nedaleké parkoviště a než jsme došli k řece, tak medvědi už odcházeli do lesa. Všechna ostatní auta hbitě zastavila na místě a medvědy vyfotila. Eva je našťavaná, jako útěchu nám vyleze z lesa velký černý medvěd, který sebere chciplého lososa a jde s ním do lesa.

Hledáme místo na večeři, ale nikde nejsou žádné piknikové stolky. Nakonec už za tmy před půlnocí stavíme u informačního střediska o parku Kenai. Mají tam na terase stolky a od rozsvícené reklamy a okolních lamp tam je i trochu světla. Děláme finální balení a vaříme zelňačku, do které hodíme zbytek kolínek a párků. V 0:45 vyjíždíme dál, venku jsou krásně vidět hvězdy, dokonce jedna velice jasná padá přes půl oblohy. Do Anchorage to máme ještě 45 mil a tak Petr jede 70-80 mph. Stavíme se ještě na předměstí nabrat plnou nádrž a řítíme se na letiště. Eva spí a Petr buď přehlédnul odbočku na letiště nebo nebyla značená a všimne si toho až v centru. Ptáme se na pumpě na cestu na letiště a spěcháme, protože ve dvě zavírají v půjčovně a v 2:50 nám letí letadlo. V 1:50 jsme na letišti, Petr jde rychle vyřídit vrácení auta, Eva vybalí auto a zkontroluje, že jsme tam nic nezapomněli. Na přepážce Hertze je ospalá a nekompetentní holka. Vyplnění formuláře o škodě jí dělá problém, nakonec to Petr musel vyplnit sám, aspoň se neptala, jak jsme přišli v těch třech poškozením od kamínků na čelním skle. Prý nám i proplatí účet za opravu píchlého kola, tak to jsme na to zvědaví. Naštěstí bylo auto pojištěné a pojištění kryje všechny škody. Eva pracně sehnala jeden vozík na zavazadla a pelášíme na check-in. Ve spěchu jsme úplně zapomněli zjistit ujeté kilometry. Naštěstí máme údaj z posledního tankování, tak to celkem přesně odhadneme konečný stav tachometru na 8535 mil.

Kupodivu je na check-in menší fronta, ale nečekáme dlouho. Hned první taška má 55 liber, přičemž limit je 50 liber. Paní je neoblomná, musíme prý z tašky něco vyndat. Přendáme rychle konzervy fazolí a rybiček k Petrovi do batohu, kde je naštěstí ještě trochu místa. Tašku srazíme 48 liber, za to Petrův batoh má najednou 51 liber, ale nad tím už přimhouří oči. Bez problémů a fronty projdeme bezpečnostní kontrolou a v 2:15 jsme u našeho chobotu. Jenže letadlo má oznámené půl hodiny zpoždění. Eva podřimuje v křesle, Petr píše pohledy. V 3:15 nastupujeme do letadla (Boeing 737), které je téměř plné.

Dnes jsme ujeli

Celkově jsme ujeli 3280 mil, tj. 5250 km.

13.8. 2007, pondělí

Odlet z Aljašky, Seattle

15. den

Během letu oba pospáváme, v letadle je překvapivě hodně místa na nohy a podaří se nám chvíli spát. Let trvá 3 hodiny a nepodává se žádné jídlo, jen pití. V šest vychází slunce, dole pod námi je vidět pobřeží se spoustou zátok. Při přistání máme Mt. Rainier jako na dlani. Na letišti je zataženo, ale oblačnost se rychle rozpouští. Jdeme si pro zavazadla, jenže pás nám vyplivne jen oba batohy a tašku ne. Asi v ní při kontrole objevili plynovou bombu k vařiči a tak nám ji vyřadili na ruční kontrolu. Petr na přepážce reklamuje ztracené zavazadlo, jsou velice vstřícní, pořád se omlouvají, prý dorazí nejspíš dalším letem v 10:30, to je za tři hodiny. Nabízí nám dovoz zdarma po státě Washington. Chvíli diskutujeme co dál, nakonec se rozhodneme, že Eva počká se všemi batohy na letišti na zpožděnou tašku a Petr zatím vyřídí půjčení auta. Pro případ čekání na letišti nám dávají jako kompenzaci poukaz na jídlo v ceně 6 dolarů. Vyměníme ho za vynikající smažený chléb s vajíčkem, sýrem a karbanátkem. Balzám na naše prázdné žaludky. Petr ještě volá do půjčovny, že jsme se zdrželi a pak vyráží.

Kvůli výrazně nižším cenám a poplatkům máme zamluvené auto v půjčovně 5 mil od letiště. Shodou okolností tam přímo jede autobus. Jízdenka stojí 1,25 dolaru a cesta trvá půl hodiny. Venku se mezi tím udělalo jasno a vedro. Zastávka autobusu je hned naproti půjčovně. Personál je velice ochotný, máme zamluvené mid-size auto, na skladě mají jediné, 2,5 roku starý Dodge Neon, které nemá tempomat a má najeto přes 40 tisíc mil. Petr chvíli smlouvá, že slibovali tempomat, ale marně, prý ho mají jen některá a není garantovaný. Nakonec nabízí, že až

budou mít na skladě lepší, tak nám ho vymění. Takže zatím máme docela rozhrkané sportovní auto, které je ovšem krásně modré a vypadá na první pohled luxusně.

Petr zapíná satelitní navigaci, která ho za 12 minut zavede na bez problémů na letiště. Je tam zákaz stání, zastavit se smí jen na naložení, tak s Evou úspěšně asi 20 minut předstíráme nakládání věcí. Eva mezitím ulovila na pásu ztracenou tašku, která přiletěla dalším letem. Je v ní strčený papír s razítkem, že byla ručně prohledána kvůli zakázaným předmětům a chybí v ní bomba na vaření. Petr vyřídí nalezení tašky a ještě po předlouhém omlouvání a vypisování dostane dva certifikáty na 500 mil jako kompenzaci. Nasedáme do auta a kolem poledne konečně opouštíme letiště.

Z letiště jedeme po dálnici do centra Seattlu. Dlouho hledáme místo na parkování, všude jsou hodiny, až v rezidenční čtvrti na kopci se chytíme. Venku je jasno a teplo. Jdeme pěšky do centra. Procházíme ulice a překvapuje nás, že tu nejsou skoro žádné obchody, jen samé kanceláře. Prokličkujeme až ke známé tržnici Pike Market, kde se prodávají hlavně čerstvé potraviny, ale i suvenýry pro turisty. Nejznámější je obchod s rybami, kde prodáváci pořád něco křičí a ryby hází. Podél tržiště je velice pěkně upravená pěší zóna, krásně tam voní řezané květiny z obchodu. Projdeme až na konec pěší zóny, kde je menší park, odkud je vidět pěkně na nábreží a v dálce je vidět zasněžený Mt. Rainier.

Od tržiště se vracíme k autu, cestou si koupíme v Subway plněnou bagetu, kterou sníme v parku na lavičce. Popojedeme autem k zábavnímu parku, kde se nachází dominanta Seattlu – vyhlídková běh Space Needle. Jdeme se na chvíli okolo ní projít. Pak jedeme do parku Kerry na nejlepší vyhlídku na město, která je na polovině pohlednic ze Seattlu. Najdeme ji dobře a výhled tam je opravdu parádní. Celé město máme jako na dlani a v pozadí se tyčí majestátní sopka Mt. Rainier. Tím končí naše návštěva Seattlu a po dálnici 99 skrz centrum Seattlu se vydáváme na jih. Za městem sjedeme z dálnice a hledáme obchod s jídlem a hlavně potřebujeme bombu k vaření. Náhodou zastavíme u golfového obchodu, Petr si tam kupuje boty a míčky na golf, Eva mezitím usne únavou na parkovišti v autě. Marně zkoušíme několik obchodů, bombu nikde nemají. Po dlouhém hledání se nám podaří konečně objevit náš oblíbený obchod Safeway. Mají zde dobré ceny a výběr, uděláme velký nákup. Ještě zkusíme jeden obchod se sportovními věcmi. Chvilí bloudíme, ale nakonec ho najdeme. A vyplatilo se, bomby mají a velice levné, jedna jen za 3 dolary. Kupujeme rovnou čtyři.

Po osmé za šera vyrážíme z aglomerace směrem na Mt. Rainier. Večeříme kolem deváté za tmy v autě kuře ze Safeway ve městě Enumclaw. Po silnici 410 jedeme dál a poohlížíme se po spaní. Na doporučení chlapa z hospody u cesty odbočujeme do lesa, kde najdeme docela rovný plácek u prašné silnice. Spát jdeme kolem 23:30 naprosto zničení a utahaní.

Dnes jsme ujeli 102 mil.

14.8. 2007, úterý

Mt. Rainier N.P. – Sunrise

16. den

Ráno vstáváme až po deváté, balíme stan, opláchneme se v nedalekém potoce a vyrážíme bez snídaně. Venku je azuro a teplo. Jedeme do východní části národního parku Mount Rainier jménem Sunrise. Na parkovišti jsme kolem 11:30, na lavičce si děláme snídani, spíš oběd, a to výborná míchaná vajíčka s chlebem. Po jídle se jdeme projít na 3 míle dlouhý okruh k Frozen Lake. Máme zde krásné počasí, celá zasněžená sopka je krásně vidět proti modré obloze, až pozdě odpoledne se začnou tvořit trošku mráčky. Je horko a dusno, slunce pere. Na hřebenech kopců vidíme rozhled na všechny strany, všude okolo jsou krásné kopce, v dálce na západě je vidět panorama Olympic N.P. se zasněženými vrcholky.

U auta jsme kolem třetí, vracíme se zpět na hlavní a zamíříme na Paradise. Jenže po pár kilometrech zjišťujeme, že silnice 123 je poškozená po rekordní povodni v listopadu 2006 a objížďka má asi 100 mil. Dlouze v autě diskutujeme co dál, nakonec se vracíme do Sunrise, kde si dole v kempu stavíme stan a ještě jednou vyjedeme nahoru a jdeme na krátký výlet. Pak si u piknikových stolků s výhledem na vrchol Mount Rainier uvaříme večeři – bramborová kaše s zbytkem kuřete a slepičí polévka s vývarem z kuřete. Po osmé se vracíme do kempu, je už

skoro tma. U vchodu zaplatíme 12 dolarů. U stanu je stolek, kde Petr píše deník a Eva přebaluje a uklízí auto. V 22:30 jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 90 milí.

15.8. 2007, středa

Mt. Rainier N.P. – Paradise

17. den

Petr vstává už v 6:40, protože chce vyfotit východem slunce osvětlený vrchol. Eva nakonec vstane taky. Spolu jdeme lesem směrem k hoře a hledáme vyhlídku, ale žádná pořádná není. Nakonec se prodereme lesem do řečiště, ale hora už stejně nemá ranní barvy. Vracíme se do kempu, balíme stan a popojedeme 50m k piknikovišti, které je na sluníčku a s částečným výhledem na vrchol.

Vracíme se zpět do městečka Enumclaw, odkud voláme do naší půjčovny Enterprise, jestli nemají na skladě lepší mid-size. Ale zase nic není. Bereme u pumpy Safeway levný benzín, telefonujeme Pavlovi a s pomocí navigace kličkujeme po vedlejších silnicích do Paradise. Cestou se stavíme na záchod a zjisíme, že tam je zdarma teplá sprcha, tak toho oba využíváme. Jedeme dál do parku, před námi pořád jedou loudové, pak chytíme nákladák, který se sotva plíží, ale neuhne. Má za sebou kolony několika desítek aut a nikde se nedá předjet. Táhneme se za ním až na parkoviště na Paradise Point.

Venku je skoro jasno a slunce peče. Ve stínu centra parku si dáváme k obědu šunku s chlebem a hořčicí. Pak vyrážíme na pěší výlet po Skyline trail. Stoupáme do kopce po dobře udržované cestě mezi rozkvetlými loukami a máme krásné výhledy na Mt. Rainier. Vylezeme až na Panorama Point, odkud je výhled na další sopky - Mt. Adams a Mt. St. Helens. Kousek nad vyhlídkou si uděláme pauzu na svačinu, kolem nás běhá loudící chipmunk. Jinou cestou se vracíme zpět k autu, kde jsme kolem sedmé. Zaslechneme na druhém konci parkoviště češtinu, ale s krajany se do řeči nedáme. Popojedeme k Reflection Lake, kde si na lavičce uvaříme večeři – gulašovou polévka s vejcem a chlebem a spoustou komárů. Po večeři jedeme autem do 23, spíme v national forrest ve výšce asi 1000m.

Dnes jsme ujeli 277 mil.

16.8. 2007, čtvrtek

Okanagan Valley

18. den

V osm vstáváme, venku je zase azuro. Balíme stan a popojedeme do nedalekého sedla, kde si na zemi na dece na sluníčku děláme míchaná vajíčka. Kolem desáté se vydáváme dál na cestu. Sjedeme do údolí do města Wenatchee, kde po chvíli hledání najdeme Safeway. Mají zde hodně dobré ceny, děláme velký nákup za 70 dolarů, koupíme si čerstvě pečenou sekanou a krevetový koktejl. Nabereme u pumpy benzín, není zde ale voda, tak ji nabere u jiné pumpy z hadice a vyrážíme na sever. Jedeme podél řeky Okavagan s několika přehradami, okolo je hodně farem, kde se pěstuje nejrůznější ovoce.

Venku je vedro, určitě přes 30°C. Zastavíme u jezera Chelan, kde je pláž a pěkný park. Voda je neuvěřitelně čistá a přijatelně teplá na plavání. Chvilí plaveme, ale zvedá se vítr a s ním i vlny. Sušíme se a opalujeme na plastovém molu, kde si nakonec dáme i oběd. Dojídáme šunku a zkusíme koupený zelný salát coleslaw. Okolo šplouchá voda a můžeme si i hodit nohy do vody. Druhé plavání je kratší, protože vlny jsou větší. Po něm oschneme a jedeme dál.

Jedeme vyprahlou krajinou se spoustou zavlažovaných ovocných sadů. Další zastávku máme až těsně před kanadskými hranicemi u jezera Osoyoos, které má být nejteplejší kanadské jezero, co má v létě až 22°C a zasahuje až do USA. Kolem páté si jdeme zaplavat. Voda není zdaleka tak čistá jako v Chelan a teplá taky moc nebyla. Ale na koupání to stačilo. Eva chvíli váhala kvůli čistotě vody, ale nakonec si taky zaplavala. Po plavání jsme si na lavičkách v sousedním parku udělali vynikající večeři, druhou nejlepší na dovolené (po lososovi na Aljašce). Sekaná s rajčatovou omáčkou byla vynikající, k tomu jsme měli fettucine.

Po večeri jsme překročili kanadské hranice. Kanadský úředník se zeptal jen pár otázek (odkud jsme, kam jedeme, na jak dlouho) a pustil nás aniž by chtěl vidět naše pasy. Trošku nás to zklamalo. Hned za hranicemi jsme se chtěli podívat na místní kapesní poušť (Pocket desert), ale nenašli jsme jí. Nicméně jsme z kopce nad městem viděli krásný západ slunce, mezi sady nasbírali popadané nektarinky, prošli si místní lunapark s pěknými atrakcemi (jako motokáry, vodní čluny s pumpami na stříkání po ostatních člunech, skákání na gumách, minigolf, větrný mlýn) a projeli moc pěkné dovolenkové městečko Osoyoos. S padající tmou jsme jeli dál na sever. Rozhodli jsme dojet až za velké město Kelowna, abychom se vyhnuli ranní dopravní špičce. I večer tam bylo docela dost aut, ale žádné kolony. Po desáté jsme zahrnuli z hlavní do hor a přes půl hodiny hledali místo na stan. Nakonec jsme před jedenáctou zakempovali na trávě vedle silnice a ohrady s krávy. Naštěstí tam nejezdilo moc aut.

Dnes jsme ujeli 296 mil.

17.8. 2007, pátek

Last spike, Revelstoke

19. den

Vstáváme už v půl sedmé. Sbalíme stan a jedeme po prašné cestě dolů do údolí. Venku je azuro, jen na východě jsou husté mraky. Jedeme po hlavní silnici a kolem osmé stavíme na odpočívadle u menší řeky na snídani. Děláme si vajíčka na tvrdoměkko, mraky se začínají rozpouštět, i když jednu chvíli spadne i pár kapek. Díváme se na internet přes mobil. Sedíme tam přes hodinu, jen nás otravují vosy. Další zastávka je u památníku Last spike, tj. poslední hřebík, kde se spojila v roce 1885 transkanadská železnice stavěná souběžně z východu i západu.

V 11:30 vjíždíme do národního parku Mount Revelstoke, za 124 dolarů si kupujeme roční vstup pro 2-7 lidí do všech kanadských národních parků. Vyjedeme 25km po klikaté silnici do kopce až do výšky 1800m. Parkujeme auto a vyrážíme pěšky poslední kilometr po asfaltce, kam už auta nesmí. Zrovna jede minibus, který zdarma krouží mezi parkovištěm a vrcholem, tak se svezeme. Nahoře je krásně, hned se shodujeme, že takhle si představujeme Kanadu. Venku je polojasno, teploměr na zastávce busu ukazuje 21°C ve stínu, ale na sluníčku je určitě o dost víc. Nahoře je šíleně komárů, jedno z nejhorších míst co jsme zažili. Hlavní místní atrakcí jsou rozkvetlé louky, kde teď dominují červené květy, ale jsou vidět i jiné barvy. Kolem konečné je síť stezek na všechny strany, tak je postupně projdeme. Nejprve jdeme na vyhlídku na město Revelstoke a údolí řeky Columbia. Hned vedle je vrchol (1938m) s požární věží. Ještě projdeme kolem druhého jezírka a skrz kvetoucí louky, a pak sejdem 1km lesem zpět k autu. Autem sjedeme asi 15km dolů na vyhlídku nad městem, kde si dáme k obědu krevety s omáčkou, moc dobré. Sluníčko pere o 106, ke konci se musíme přesunout do stínu.

Dole v Revelstoke nabere benzín a vodu. Jsme rozežhátí a tak na radu pumpaře jedeme 5km za město kolem pěkné přehrady a vodopádů ke spouštěcí rampě pro čluny. Protože tam nikdo není, lezeme do vody bez plavek po silnici, kde je i ve vodě nakreslená středová čára. Voda je krásně čistá, ale studená. Rychle lezeme ven a ohříváme se na sluníčku. Najednou přijede někdo spustit člun, tak se schováme nazí do vody, která nám najednou přijde přijatelná. Jenže se objevují další čluny, tak jsme nuceni nenápadně opustit vodu za přítomnosti lidí. Osušíme se a vracíme do města na hlavní silnici.

Stoupáme po hlavní kanadské dálnici č. 1 do kopce do národního parku Glacier. Odbočujeme k rozcestí většiny pěších cest. Mají tam jejich hezký popis, vypadají pěkně, ale většina jich je přes deset km a protože je skoro pět, tak to dnes nestihneme. Popojedeme do sedla Rogers Pass (1300m), kde je centrum parku s pěknou a zajímavou expozicí. Rangerka nám popisuje jednotlivé treky. Diskutujeme co podniknout, nakonec se rozhodneme vynechat výlet v Glacier a přesunout se večer do dalšího národního parku Kootenay, kde si uděláme zítra celodenní výlet. Snad bude kloudné počasí, předpověď na další dny není dobrá.

Opouštíme sedlo a kousek pod ním stavíme na odpočívadle s výhledem na hory, kde si vaříme k večeri skvělé fazole. Pak se stavíme na odbočce kousek níž u potoka umýt nádobí. Je tam krásné místo na stan, škoda že je moc brzy. Po pěkné silnici s malým provozem údolím řeky Columbia River dojedeme do města Golden, kde odbočíme směrem na Radium Hot Springs. Venku se pomalu začíná stmívat. Asi 40km před městem přejedeme

přes most řeku Columbia a na pěkném rovném plácku postavíme stan. Jediný problém je armáda komárů, asi zatím nejhorší. Rychle zalezeme do stanu, zabijeme 3 pronikuvší komáry a už kolem desáté jdeme spát. V noci nás dvakrát vzbudil vlak, který sice jel asi 300m daleko na druhém břehu řeky, ale vždy hrozně houkal, asi kvůli přejezdu.

Dnes máme najeto 283 majlí, docela velký přejezd.

18.8. 2007, sobota

Kootenay N.P. – trek Kindersley Pass-Sinclair Col

20. den

Petr ráno vstává v 6:30 a dopisuje ve stanu na počítači deník. Venku je polojasno. Po sedmé vyleze i Eva. Protože venku kupodivu nejsou skoro žádní komáři, necháváme sušit na sluníčku zapocené stan a vaříme si na krásném místě u řeky snídani – Petr má bagels (kolečka), Eva chleba s marmeládou a sýrem. Po osmé balíme téměř suchý stan a jedeme dál. Stavíme v městě Radium Hot Springs nabrat drahý benzín a vodu.

Hned z města stoupáme do kopce do národního parku Kootenay. Po 10km stavíme na parkovišti ve výšce 1300m a vyrážíme do lesa. Trasa Kindersley-Sinclair je okružní, vede vzhůru mezi stromy na severozápad, pěšinka je úzká a potkáváme na ní několikrát lesní koroptve. Je dost horko, potíme se stoupáním do kopce. Okolo nás se už objevují skalnaté hory, naproti přes údolí Mt. Sinclair, před námi kopce, kam míříme až na vrchol skal ve výšce 2555m. Kolem poledne procházíme pěkným sedlem Kindersley Pass, kde si na trávě a na sluníčku chvíli lehne a chroupáme sušenky. Je parádně slunečno a teplo. Po úzké pěšině traverzujeme vzhůru, stromy končí a jdeme spíše horskou kvetoucí loukou. Potkáváme první turisty naproti dolů, cestou sem prý viděli černého medvěda, tak urputně zvoní rolničkami. Do sedla Sinclair Col přicházíme kolem jedné hodiny, ale je tu ještě možná odbočka až na samý vrchol skal s rozhledem, rozhodneme se dát si tam oběd a vyšlápneme si až nahoru. Cestou potkáme jednoho místního pána se psem, ptáme se na rady na další treky a na počasí, prý se od západu ženou mraky a večer a zítra bude pršet. Na skále s krásným výhledem obědváme šunku s chlebem a hořčicí a rajče. Fotíme si kruhové panorama.

Dolů se vydáváme o půl třetí, obloha se zatáhla, jdeme opět úzkou vyšlapanou pěšinou mezi trávou, tentokrát je výrazně prudší než cestou nahoru. Vyplašíme hodně svišťů, hodně jich také na nás píská. Jsme ale nastražení na medvěda, chtěli bychom ho potkat, tak pořád koukáme do lesa a po okolních stráních. Bohužel nic, měďu asi vyplašili předchozí turisté a pes. Sejdeme až do pásma lesa, okolo nás je hodně lavinových svahů s polámanými stromy. Jdeme hodinu a najednou se silně zatáhne a v mžiku se spustí déšť, snad během dvou vteřin padají obrovské kapky, honem vytahujeme goretex, bundy i kalhoty a pláštěnku na batoh. Déšť je regulérní průtrž mračen, k tomu se přidávají blesky a hromy, není nám to vůbec příjemné, ještě že už jsme v údolí. Chvilku počkáme pod smrkem, ale vůbec nás neochrání, tak šlapeme dál dolů. Bouřka trvá tak půl hodiny, všude tečou proudy vody. Pak se vyjasní a než za další hodinu dojdeme dolů, skoro je modro a sluníčko. Vyjdeme na silnici a musíme dojít poslední kousek po ní, ještě z ní odstraňujeme velký kámen, který sem spadl ze skal, jezdí tu rychle auta. Autem popojedeme nahoru až k jezírku Olive Lake se smaragdově zelenou vodou, Petr ho fotí, Eva se v něm umyje. Pokračujeme už za sluníčka autem dále s mnoha zastávkami na vyhlídky na Kootenay N.P. Skály jsou pěkné, akorát stromy jsou chvílemi suché, ohořelé z nedávných požárů, hlavně v roce 2003. U silnice vidíme pít z kaluže velkou losici, krásně mlaská a nebojí se projíždějících aut. Pak ještě vidíme několik srn a jelínek s chlupatými ocásky, ale ti se bojí a nenechají se pořádně vyfotit. Okolo nás teče pěkná říčka s modrozelenou vodou, hledáme u ní medvědy, ale zase nic. Fotíme si skalnatý kaňon řeky, pak se projdeme k Painted Pools, barevným jezírkům a okolo nich dříve domorodí indiáni chodili těžit okr na barvení těla. Potok je tu opravdu pěkně červený. Je už skoro šest a pěkně chladno, i když sluníčko právě zapadá za kopce. Rozhodneme se na piknikovišti před jezírky uvařit večeri, vrtule a k nim šunkové maso z konzervy a kečupovou omáčku s cibulí a česnekem, ňam. Rázem je skoro devět hodin, chladno, po dešti sychravo, stavíme stan za stolem s lavičkou a zalézáme do tepla spacáků. Petr ještě čte průvodce, Eva píše deník. Před desátou usínáme, spíme ve výšce 1460 m.

Jak jsme včera přejeli hranice národního parku, překročili jsme současně časovou hranici, z pacifického času přecházíme na mountain time zone, což prakticky znamená posun o hodinu dopředu, takže tady v Banffu mají o hodinu napřed.

Dnes jsme ujeli 79 majlí, ušli celý trek 18,5 km a převýšení 1190 m za 7 hodin chůze.

19.8. 2007, neděle Kootenay N.P.- Marble Canyon, Banff N.P.- Johnston 21. den Canyon , město Banff

Ráno je velmi chladno, vstáváme kolem šesté. Balíme mokrý stan, venku je zataženo, kopce v mracích a vypadá to na déšť. Nechce se nám snídat na mokré studené lavičce a tak popojedeme k nedalekému kaňonu Marble Canyon. Ten je ale zavřený po velkém požáru už od roku 2003, kdy požár poškodil mosty přes soutěsku. Rozhodneme se podívat aspoň na začátek soutěsky. Zjistíme, že všechny mosty jsou již opravené a nyní se jen dodělávají cestičky. Protože je neděle a nikde žádný dělník, projdeme si celou soutěsku. Čím dál jdeme, tím je užší a hlubší. Vede přes ní několik mostů, takže je dobře vidět dovnitř. Petr hodně fotí, výborně se zde osvědčil širokoúhlý objektiv. Na konci kaňonu je vodopád, kde se nenápadný potok najednou zařízne hluboko do skály. Cestou zpět začíná pršet. Rychle dojdeme k autu, je už skoro 10 hodin a my jsme ještě nesnídali. Chceme si uvařit čaj na zahřátí, nakonec zacouváme autem pod střechu zavřené budovy se záchody a v předsíni si uvaříme čaj, Petr má kolečka, Eva chleba s marmeládou.

Než dosnídáme, přestává pršet. Protože nám dochází voda, zajedeme jí doplnit do kempu na druhé straně silnice. Kolem 11 jsme v sedle Continental Divide, kde je hranice mezi národními parky Kootenay a Banff a zároveň mezi provinciemi British Columbia a Alberta. Současně je tu ještě rozvodí, kdy na jednu stranu tečou řeky do Pacifiku a na východ do Atlantiku. Jdeme na 20 minutovou procházku lesem, kde je vidět jak se les vzpamatovává z požáru v roce 1968. Cestou ze sedla míváme několik smek, ale jak zpomalíme na focení, hned utečou do lesa. Jen jedna losice nám zapózuje. V údolí vedou dvě silnice – dvouproutková dálnice a rovnoběžně s ní obyčejná silnice s vyhlídkami. Přejíždíme most na tu menší silnici. Na mostním oblouku je obrovské hnízdo a v něm tři dravci.

Po staré parkway dojedeme k soutěsce Johnston Canyon. Je tam velké parkoviště, ale je plné, musíme pět minut kroužit než najdeme někoho kdo zrovna odjíždí. Je tam spousta lidí a brzy pochopíme proč – soutěska je moc krásná. Jde se proti proudu potoka, který se postupně zařezává do skály a vytváří úzký kaňon. Část cesty se jde po lávkách na skále, připomíná nám to trochu soutěsky v Hřensku. Cestou je několik kaskád a dva vodopády. První je necelé 2 km od silnice, druhý asi 3 km. Dojdeme až k tomu vzdálenějšímu, je vyšší a z postavené plošiny je krásně vidět. Ten menší je zase dobře vidět z tunelu, který voda vymlela ve skále. Vracíme se k autu, celou cestu bylo zataženo a chvílemi poprchávalo.

Pokračujeme dál na jih do města Banff. Projíždíme krásnou přírodou, škoda že počasí není lepší. Nicméně se postupně vylepšuje a občas zahlédneme i modrý flíček. V Banffu parkujeme přímo u informačního střediska národních parků v centru města. Nejsou tam moc sdílní, nedostaneme ani kloudnou mapu. Na lavičkách před budovou si dáme k obědu šunku s chlebem. Pak se jdeme projít po centru. Bohužel hlavní ulice je celá rozkopaná. Projdeme pár obchodů se suvenýry, koupíme magnety a Petr pohledy. Poštovní známky prodávají jen na poště, která má v neděli zavřeno a v jednom obchodě, který má známky do zahraničí vyprodané. Nakonec Petr koupí pohledy s předplaceným poštovním. Město se nám moc líbí, pěkné nízké budovy, hodně upravených parků, promenáda podél řeky Bow River. Jdeme se podél řeky projít až ke známému hotelu ve tvaru zámku u přehrady na řece Bow. Přehrady jsou pěkné, široké, bujné, zakončené menšími vodopády. Pak se vracíme k autu a jdeme ještě nakoupit do naší oblíbené Safeway. Koupíme zase zelný salát coleslaw a teplou sekanou s rajskou omáčkou. Autem jedeme přes vyhlídky na přehrady a vodopády Bow River, pak vyhlídkovou silničkou nad městem Banff. Pak projíždíme skrz město a mezi hotely lovíme se zapnutým počítačem internetové sítě, jedna se nám podaří zachytit a úspěšně asi půlhodinku internetujeme. Opouštíme město Banff kolem šesté, zastavíme si hned za ním u jezírek Cascade Pools, kde vaříme večeri hladoví jak vlci. Dáme si koupenu hovězí sekanou s fettucini a kečupem, opět si skvěle pochutnáme. Už za soumraku najíždíme na dálnici a míříme k severu,

zastavíme na parkovišti u mostu s orly, na rovném asfaltu postavíme stan a o půl jedenácté se uložíme ke spaní. Noc je studená, kolem nuly, občas houkne projíždějící vlak, jinak spíme dobře.

Dnes jsme autem ujeli 65 mil.

20.8. 2007, pondělí

Moraine Lake – Lake Louise

22. den

Vstáváme těsně před šestou pacifického času. Umyjeme se v blízké ledovcové řece Bow River a z mostu s orly si ještě fotíme hradbu pohoří Cathedral Mountains. Vyrážíme do Lake Louise, je to asi 20km, venku je zataženo, špičky hor jsou v mracích a oblačnost se občas trhá. Několikrát stavíme na focení, celé údolí řeky Bow je překrásné. V Lake Louise nejprve zajedeme k stejnojmennému jezeru. Má krásnou barvu a hladinu jako zrcadlo bez jediné vlnky, krásné se tam odráží zasněžené hory. Petr dělá několik fotek. Chvilí se kocháme a pak se vydáme po silnici vzhůru k Moraine Lake. Chtěli jsme si udělat snídani u jezera, ale nejsou tam žádné vhodné lavičky. Tak vaříme snídani na kamenech kousek od auta, protože to je na sluníčku. Oblačnost se víc a víc trhá, jen vrcholky jsou stále v mracích. Po snídani se jdeme projít bez batohů na nedalekou vyhlídku na krásně barevné Lake Moraine. Je to nádherný pohled, škoda jen mraků nad horami.

Kolem 11 vyrážíme na túru. Jdeme po cestě, kde je cedule a páska, že kvůli medvědům požírajícím místní bobule je cesta zavřená. Nenecháme se odradit a jdeme dál, akorát se snažíme dělat hluk (tleskáme, pískáme, hlasitě povídáme). Eva si navíc sebere klacek jako hůl, prý aby se s ním ubránila medvědovi. Po čtvrt hodině Petr zastaví, protože má pocit, že jdeme špatným směrem. Mapa mu dává za pravdu, vracíme se k parkovišti a najdeme tu správnou cestu. Ta je otevřená, ale kvůli medvědům by se mělo chodit ve skupince po minimálně 4 lidech. Stoupáme serpentýnami lesem do kopce, přes stromy bylo vidět jezero. Nad hranicí lesa jsou krásné louky obklopené čerstvě zasněženými horami, jejichž vrcholky jsou ale v mracích. Projdeme kolem několika horských ples, uděláme krátkou zastávku na sušenky a začneme stoupat do sedla Sentinel Pass (2600m). Modrá obloha zmizela a začalo drobně pršet. V sedle si děláme přestávku, chvilku neprší, jenže pak začne sněžit, jednu chvíli i dost hustě. Celou cestu do sedla potkáváme překvapivě hodně lidí, ale většina jde na rozdíl od nás zpět k Moraine Lake. Opouštíme dvě tlusté loudící veverky a spouštíme se na druhou stranu sedla. Sníh rychle přechází v drobný déšť. Jdeme sotva znatelnou cestou přes velké a kluzké kameny, která po chvíli přejde v sypekou suť, kde se jde opravdu špatně. Naštěstí pak už je zase pěkná cesta, která vede do krásného zeleného údolí s pár stromy, které je obklopené horami s ledovci. Za sluníčka tu musí být nádherně, mi si tu krásu vychutnáváme v omezeném rozsahu. U rozcestí si najdeme kámen s pěkným výhledem a jíme šunku s chlebem k obědu. Zrovna neprší a vypadá to na rozjasňování. Ale ne na dlouho, za chvíli už zase přijdou mraky a začíná pršet. Jdeme dál po pěšině lesem, která je místy rozbahněná. Kousek jdeme podél potoka a na dalším rozcestí Eva prosadí delší původní variantu cesty přes ještě jedno sedlo, až k Lake Louise. Stoupáme lesem, když tu Petr zahlédne šplhat po stromě medvídek. Jenže to není medvídek, ale dikobraz, který je náramně zvědavý, sleze dolů a jde po pěšině k nám. Očuchá Petrovu botu, zacvaká zuby a jde si po svém. Fotíme jako o závod, i když foťák trochu zmokne. Byla to paráda. Jdeme ještě kousek lesem, pak začíná kleč a přestává pršet. Vyfuníme do sedla 2310m, kde si na chvíli sedneme. Pod námi vidíme vesnici Lake Louise, jezero bohužel není vidět. V údolí jede vlak, který je dlouhý od jednoho kraje údolí k druhému a má barevné vagónky. Projdeme lesem až k jezeru, kde jsme přesně v sedm. Eva jde stopovat zpátky k Moraine Lake pro naše auto, bere jí hned druhé projíždějící auto. Jsou to asiati co žijí ve Vancouveru. Petr zatím jde do vesnice omrknout obchody. Sejdeme se tam po osmé, koukneme na optimistickou předpověď počasí a popojedeme 3km na piknikoviště za městem u potůčku. Máme rovné místo hned u stolku s lavičkami, kde vaříme večeři, rajskou polévku s těstovinami. Večer je studený, však také spíme v nadmořské výšce 1700 m.n.m. Mraky se s postupující tmou lehce rozpouští, dokonce vidíme pár hvězd. Za hlavou nám šplouchá potůček Corral Creek. Spát jdeme kolem desáté.

Dnes jsme ujeli 53 mil. Pěšky ušli pěknou túru, převýšení 1500 m za 8,5 hodiny.

21.8. 2007, úterý

Yoho N.P. – Emerald Lake, Lake O'Hara

23. den

Ráno se budíme krátce po šesté hodině, rozednívá se do šedivých mraků, je pěkná zima, teploměr ukazuje 6 st. Sbalíme stan a vaříme si tu snídani, míchaná vajíčka s chlebem a čajem, hodně si pochutnáme. V potůčku rovnou umyjeme ešus a vydáváme se na cestu k severu, přejíždíme z N.P. Banff do Yoho, které spolu sousedí. Jedeme údolím podél železnice, vpředu nad kopci se náhle objeví široká duha. Sjíždíme trochu z kopce dolů a zastavujeme na první zajímavosti, tzv. Spiral Tunnels, což je soustava kruhových tunelů postavená na zdejší železnici na počátku 20. století. Nejprve zde mašinky jezdili prudkým úsekem stoupání a klesání a stalo se zde mnoho nehod. Proto se rozhodlo prokopat kruhový tunel ve skále a zmenšit sklon. Nyní se na tuhle spleť soustav kolejí koukají shora turisté a obdivují dlouhé mašinky, které nejprve vjedou do tunelu, pak z druhého konce je po chvíli vidět kouř a za chvíli vyjede mašina a chvíli jsou současně vidět vagonky vlaku na začátku i konci vlaku. Máme zde štěstí, nejdříve si přečteme technické parametry a historii budování železnice, a pak nám přijede dlouhý nákladní vlak s barevnými kontejnery na vagoncích, takže si celý průjezd vlaku tunelem pořádně vychutnáme. Potkáme tady auto s Čechy.

Obloha se zatahuje mraky, my sjíždíme dolů do údolí k Yoho Visitors Centru u městečka Field. Chceme se tady poptat na možnost dopravit se ke známému jezeru O'Hara, kam se od hlavní silnice nesmí dojet autem, ale shuttle busem, který ale bývá 9 týdnů dopředu, celou dobu co se prodává, beznadějně vyprodaný. Je to tak i dnes, ale chlapík nám nabízí, že někdo kvůli špatnému počasí odjel dříve a uvolnilo se jedno místo v kempu na dnešní noc a s ním je možno přijet busem. Vyptáme se na podrobnosti a jdeme si to rozmyslet. Moc se nám dnes nechce měnit program, ale nemůžeme vymyslet jinou možnost, jak se tam dostat. Po hodině kombinování odjedeme k jezeru Emerald Lake, které je opět krásně modrozelené, čisté a sevřené mezi vysokými kopci. Přejdeme přes dřevěný most ozdobený krásně rozkvetlými květinami. Ze břehu pozorujeme na protější stráni přes jezero naleziště fosilií. Sníme sušenky, oříšky a vrátíme se do Visitors Centra, kde se nás ujme ochotná paní a přesvědčí nás, že máme velké štěstí na dnešek, že je v kempu volno a navíc nemusíme platit rezervační poplatek, takže si objednáme kemp včetně dopravy shuttlem. Bus odjíždí v 15:30, máme přes hodinu na zabalení věcí. Přimo u řeky Kicking Horse vaříme brokolicovou polévku a balíme batohy, spaní a jídlo na den a noc. Stíháme to jen tak tak, popojedeme na parkoviště pod jezero a platíme lístky celkem za 50 CAD. Bus je stejný krabicový typ jako v Denali, jede s námi 11 km prašnou cestou plnou výmolů docela pomalu. Ale krajina okolo je parádní, kopce s ledovci navrchu a louky s vodou dole. Kemp je v lese ve stínu a vlhku a zimě, ale má opět standardně samostatná místa pro stany. Uprostřed je kuchyňka, ohniště a dřevo volně k dispozici. My si postavíme stan, veškeré jídlo si odneseme do protimedvědí chýše a vyrážíme na výlet do kopců. Jdeme na západ, abychom měli trošku nasvícené jezero, kdyby přece jen chtělo vysvitnout sluníčko. Ale moc se netváří, je zima a fouká studený vítr od ledovců. Přijdeme k jezeru O'Hara, je opravdu pěkné, opět modrozelená ledovcová voda. My pokračujeme k malému jezeru Schafer Lake a dále pak do kopce a mezi kameny až k McArthur Lake, které se ukáže být ještě větší než O'Hara, je také moc pěkné. Je sevřené mezi skalami a vzadu za ním se sune dolů menší ledovec. Vracíme se podobnou cestou, na kamenech potkáme sviště. Okruh dokončíme přes sedlo Schaffer, šplháme se do něj vzhůru už skoro za soumraku, před sedmou hodinou. Ale výhled na jezero O'Hara shora je nádherný, jezero máme jako na dlani, škoda jen že protější kopce s ledovci mají špičky zahalené v mracích. Sejdeme pomalu dolů suťoviskem z velkých kamenů a večerním klidným tichým soumrakem dojdeme k jezeru, to obejdeme a před osmou hodinou se vrátíme do kempu. V kuchyni si vaříme na rozpálených kamínkách večeři, je přitom krásně teplo. Zato venku je vlezlá a vlhká zima. Vaříme si rýži s kukuřicí a vepřovým lunchem, který si Eva opečte po kouskách venku na ohni jako buřtíky. Petr si ho nasype do rýže na kostičky. Přitom si vyprávíme s místními ženami, které nám radí nějaké výlety v Jasperu. Venku na temné obloze bez mráčku září hvězdy, klasická letní česká obloha, kterou známe i doma. Čistíme zuby, ještě se chvíli prohřejeme u ohně a pak jdeme v jedenáct hodin (poměrně pozdě, asi nejpozději tady v Kanadě) spát. Stan je studený, ale v noci nám zima není – tedy až do dvou hodin, kdy jde Petr čurat a rozbije se mu zip u spacáku a do rána se nemůže moc zahřát. Eva spí utahaná dobře. Spíme ve výšce 2000 m.n.m!

Dnes jsme ujeli 40 mil. Odpoledním výletem jsme ušli za 4 hodiny převýšení přes 600 m.

22.8. 2007, středa

Lake O'Hara, Lake Olea, Opabin, Lake Sherbrooks

24. den

Ráno vstáváme v kempu jako jedni z prvních, Petr se budí zimou a rozhodne se v šest hodin jít se ohřát ke kamnům. V kuchyňce zatím nikdo není, takže musí vyhrabat popel v kamínkách a pak zatopit. Mezitím vstane Eva a fotí jinovatku na stolku a lavičkách. Teploměr totiž ukazuje pouhý -1 stupeň, obloha je po ránu jako vymetená, ale brzy po svítání se začaly dělat mraky, občas je sem tam modrý kus oblohy. Na rozdíl od včerejška jsou vidět celé hory kolem dokola, jsme sevřeni v hlubokém údolí. Na rychle se rozpalující kamna postavíme ešus na čaj a pak konzervu s fazolemi s velkými kusy masa a dlouho čekáme, než se kamna rozžhaví a ohřejí vodu a fazole k snídani. Ešus má už prohnuté dno a špatnou vodivost tepla. Jíme v teploučku kuchyně, postupně vstávají ostatní lidé a občas s někým popovídáme. Venku se rychle otepluje sluníčkem, my se jdeme rychle umýt, sbalit stan, všechny věci do batohu a vše nanosíme do protimedvědí klece.

Před 9 hodinou vyrážíme na túru, Eva si půjčuje stříbrnou hůlku na cestu. Nejprve jdeme podél břehu jezera O'Hara, fotíme si skály kolem dokola s ledovci nahoře. Pak odbočíme vlevo prudce do kopce úzkou pěšinou, podél potůčku s vodopády a kolem několika menších jezírek, až vyšplháme k pěknému jezeru Olea Lake. Kocháme se ledovci v sevřeném údolí za jezerem a zasněženými horami, které jako podkova lemují jezero kolem dokola. Dáme si tu pár sušenek a vyrazíme po Alpine route vrstevnicovou cestou po skalách k jezeru Opabin Lake. Jde se nad hranicí lesa nad jezerem O'Hara, na které máme krásné výhledy. Sedneme si na skálu nad jezerem Opabin a dáme si zde oběd, šunku s chlebem a okurkou, chvílemi fouká ledový vítr. I tady je celé údolí i s jezerem sevřeno hradbou bílých hor s ledovci. Pokračujeme okružní pěšinou dolů podél potoka, jezírek do údolí, chvíli si lehneme na skalní ostrůvek uprostřed potoka a sluníme se na sluníčku, obloha je čím dál víc modrá. Sejdeme až k hlavnímu jezeru, obejdeme jeho zadní část až k vodopádu, pak se vrátíme okruhem zpět do kempu, kde vyzvedneme věci a chvíli počkáme na shuttle bus, který jede v 18:30 a doveze nás zpět k autu. Rychle vybalíme věci, převlékneme se a popojedeme kousek na hlavní silnici, kde máme namířeno ještě na jeden krátký výlet k jezeru Sherbrooks. Jde se tady asi 3 km do mírného kopce, my docela uháníme, protože je po šesté hodině a brzy se setmí. Jezero ale stojí za námahu, je pěkně velké, sevřené skálami a zejména na západní straně se krásně zrcadlí oranžově nasvícená skála zapadajícím sluncem – krásná reflexe nás potěší. Jsme tady v pravý čas a stihneme ty nejhezčí barvy. Eva se v jezeře umyje, Petr si taky umyje nohy, pojíme trochu oříšků a vyrazíme rychlým krokem zpět. Dolů k autu dorážíme chvíli před soumrakem. Popojíždíme autem kus po hlavní silnici dolů kolem spirálových tunelů a pak odbočíme doprava po úzké silničce 14 km do Yoho Valey. Na samém konci je krásný vodopád, který my tu už jen tušíme stínem, protože je devět hodin a tma. Na parkovišti si najdeme rovné místo vedle auta, postavíme si stan, uvaříme k večeři rajskou polévku s rýží, hodně hustou a dobrou, přitom je temná noc, vodopád hučí, hvězdy září. K tomu je patřičná zima, spíme 1500 m vysoko, přiblížíme se do spacáků. Před desátou hodinou rychle usínáme.

Dnes jsme ujeli 15 mil. Pěšky jsme nachodili kolem jezera O'Hara 620 výškových metrů za 8 hodin pohodové chůze s krásnými výhledy.

23.8. 2007, čtvrtek

Iceline Trail – Yoho Valey, vodopád Takakkaw

25. den

Vstáváme v 5:55, venku jsou pouhé 4 stupně, Eva je z noci dost vymrzlá. Snídáme na lavičkách přímo u řeky Yoho River s výhledem na 253 m vysoký vodopád. Vaříme si hodně teplého čaje, abychom se rozešli. Rychle se zabalíme a už v osm hodin vyrážíme na trek do kopců.

Jdeme se podívat zblízka na vodopád Takakkaw, který je jeden z největších v Rockies. Pak začínáme náš 21 km okruh Iceline Trail. Pěšina vede nejprve vzhůru, serpentýnami lesem nahoru, pak vystoupá nad stromy a dlouho vede přímo v kamenech pod skalami s ledovci, takže skoro celou cestu můžeme obdivovat skalnaté hřebeny s klouzajícími ledovci. Pod nimi je spousta vytékajících potůčků, jezírek, dnes máme krásné počasí, po dlouhé době teplo a slunečno a modrá obloha. Máme krásné výhledy na ledovce na protější straně přes údolí, které napájejí velký vodopád.

V nejvyšším sedle Iceline trailu na nejvyšší kopci vytvořeném ledovcovou morénou si dáme ve dvanáct hodin oběd, šunku s chlebem a hořčicí, už jsme byli děsně hladoví. Přitom se kocháme okolní ledovcovou krajinou. Pak táhle klesáme do krásného Yoho Valley, chvíli se usadíme na mostě přes ledovcový potůček, vyhlížíme se

na slunku. Lesem sklesáme až k řece Yoho River, cestou zobeme borůvky, není jich moc a nejsou moc sladké, ale aspoň něco. U vodopádu Laughing Falls svačíme sušenky, pak se po široké cestě podél řeky vracíme zpět k autu, občas si fotíme kaňon řeky, procházíme walk-in kemp, kam se dá dojít z parkoviště a věci se vozí na dvojkoláku. Fotíme si Takakkaw vodopád v odpoledním slunku, jdeme se ještě jednou podívat až k němu. U lavičky najdeme protimedvědí spray. Jak odjíždíme autem úzkou silničkou dolů, uvidíme u cesty velikánského losa s obřím paroží, leží si v trávě a přežvykuje, paroží má krásné sametové, fotíme si ho.

Je půl sedmé, dojedeme do visitors centra doplnit vodu a nakupujeme malé plyšáky, Petr vlka a Eva malou myšku. Autem přejedeme kousek zpět k Lake Louise, kde spíme na našem vyzkoušeném parkovišti u Corral Creeku, na lavičce vaříme špagety se zeleninovou kečupovou omáčkou s cibulí, kukuřicí a česnekem, olizujeme se až za ušima. Přitom zálohujeme fotky, chvíli dopisujeme deník, už máme docela skluz, ale zima nás zase brzy vyžene do spacáků. Dnes je naprosto jasno, hvězdy září na černé obloze, dokonce i napůl měsíc. Spát jdeme kolem desáté.

Dnes jsme najeli autem 31 mil. Pěšky ušli krásný Iceline Trail, 21 km za 9 hodin a převýšení 905 m.

24.8. 2007, pátek

Jezera Moraine, Consolation, Bow, Peyto

26. den

Ráno je pekelná zima, -2 stupně, všude kolem je jinovatka, i na stanu. Petr vstává kolem šesté a uvaří čaj. Eva skoro celou noc nespala zimou. Venku je úplně jasno. Dáváme si ledovou snídani, kolečka a chleba s marmóškou a čaj, sušíme tropiko, jenže vlhkost vevnitř je namrzlá. Petr škrábe okna na autě. Balíme stan, na tyčkách jsou zmrzlé kapky vody a lepí se na rukavice. Kolem osmé vyjedeme, popojedeme kus na vyhlídku na řeku a zasněžené hory, máme štěstí, zrovna jede po kolejích vlak a vylepší záběr. Eva napočítá 93 barevných vagónů. Po osmé zastavíme u jezera Lake Louise a fotíme si jeho krásnou barvu a vzadu zasněžené hory a ledovec, je totiž nádherné počasí a sluníčko. Je tam hrozně moc lidí. Přejedeme nahoru k Moraine Lake. Jdeme na vyhlídku nad jezerem, dnes mnohem hezčí než když byly minule mraky. Ale na obloze se začíná objevovat víc a víc mraků. Jdeme k jezeru Consolation, cesta vede krásným lesem, konec po louce, je to 3km, cedule nabádá jít ve skupinách minimálně po 4 lidech, protože touto dobou je zde hodně medvědů pochutnávajících si na zrajících bobulích, ale my se medvědů nebojíme. Jezero je pěkné, ale v protisvětle a nedá se pořádně vyfotit. Chvilku se sluníme na kameni a pak jdeme zpátky. Na konci cesty rangerka dělá anketu, dotazník zabere 10 minut a ty nechceme obětovat, tak odmítáme účast. U parkoviště v obchodu se suvenýry Eva po velkém dilema nekoupí plyšáka, který je z jedné strany los s pěkným paroží a z druhé strany medvěd v jednom, aspoň si ho z obou stran vyfotí. Když odjíždíme, je před parkovištěm kolona asi 300m zaparkovaných aut podél silnice, ještě že jsme přijeli včas.

Dole v Lake Louise nabere u pumpy vodu a vyrážíme na sever. Na začátku Icefields Parkway nám zkontrolují průkaz do parku, že jsme zaplatili 10 CAD na osobu za den za vstup do národních parků. Z vyhlídky fotíme jezero Herbert Lake, ale na oběd se přesuneme až k dalšímu jezeru, kde je krásné piknikoviště přímo na břehu jezera. Obědváme u jezera Bow Lake mezi jednou a druhou hodinou na sluníčku, vaříme si hovězí polévku s třemi vejčiky a moc si na ní pochutnáme. Loudí tu na nás vykrmená veverka a havrani. Na parkovišti u Peyto Lake potkáme Čechy – Tomáše s Míšou, dáme se s nimi do řeči, jdeme s nimi na překrásnou vyhlídku nad ledovcové zelenomodré jezero Peyto, pak společně pokračujeme po vyhlídkové cestě na Bow Summit s výhledem zpátky na Bow Lake a Crowclaw Glacier. Cestou potkáme zblízka několik nebojácných svišťů, jednou dokonce celou svišťí rodinku. Odbočíme na skalnatou vyhlídku na Peyto Lake, mraků přibývá a sluníčko moc nesvítí, ale fotíme. Dobře jsme si pokecali, bylo to příjemné zpestření, loučíme se a jedeme dál, kolem silnice jsou po obou stranách krásné hory se sněhovými čepicemi. Zastavíme u meandrující zelenomodré řeky Mistaya River, najdeme si tady kládu na břehu nad čistou vodou, uvaříme si tady v půl osmé k večeři bramborovou kaši s krutí šunkou. Je krásné teplo, super výhledy na řeku a hory, takže se tady rozhodneme zakempovat, ve výšce 1600 m.n.m. Stan si stavíme na krásném místě u řeky na trávě, kousek před vchodem do stanu nám teče přímo řeka. Měsíc před úplňkem osvětluje řeku, večer je polojasno, občas prosvítají hvězdy. Vedle stanu na břehu řeky dopisujeme deník, a krátce před desátou jdeme spát. Je neuvěřitelné teplo, které trvá po celou noc.

Dnes jsme ujeli 68 mil.

25.8. 2007, sobota

**Mistaya Canyon, sedla Parker Ridge, Wilcox Pass,
Columbia Icefield – Saskatchewan Glacier,
Athabasca Glacier**

27. den

Celou noc nám řeka Mistaya lehce šplouchala do snů. Bylo krásné teplo, což ovšem ráno znamenalo oblohu zataženou vysokou oblačností. Takže vrcholky hor s ledovci kolem nás byly vidět, ale modrá obloha k nim chyběla. Vstáváme zase tři minuty před šestou hodinou, Petr už je nějakou chvíli vzhůru a má roupy, vyleze ze stanu a jde se koupat, tedy umýt do řeky a fakt se tam celý namočí. Pak se ještě chvíli zahřívá ve spacáku a vstaneme. Sbalíme naprosto suchý stan, odneseme věci do auta, akorát jednu karimošku si necháme na břehu řeky, kde chceme v klídku posnídat. Vaříme si višňový čaj a chleby s marmeládou, Eva si prvně uvaří kafčo do termohrnku. Kocháme se zelenomodrou řekou Mistaya, horami s bílými čepicemi naproti a pěkným teplem.

Před osmou odjíždíme k nedalekému kaňonu Mistaya Canyon, kde se jde kousek od silnice k řece, která se tady zakusuje hluboko do skal a vytváří tu krásné skalní hrnce vymleté vodou. Překvapí nás, jak je soutěska hluboká, moc se nám tu líbí a jdeme si ji prohlédnout od mostu proti proudu i pak dolů po proudu. Koukáme do burácející vody do hloubky pod námi a fotíme. O kousek dál vede silnice přes most, zastavíme tady a znovu fotíme, najednou okolo nás projedou naši známí, Tomáš s Míšou. Poradíme jim vrátit se prohlédnout si kaňon řeky, krátce popovídáme a rozloučíme se, abychom se dnes ještě jednou za dvě hodiny potkali v infocentru pod ledovcem.

Pokračujeme po známé silnici Icefields Parkway okolo křižovatky Saskatchewan River Crossing dále k severu a míříme k hranici národních parků Banff a Jasper. Silnice se kroutí mezi horami, okolo nás jsou nahoře ledovce. Na jeden se rozhodneme dojít podívat po doporučené čtyřtlapíčkové trase podle našeho průvodce Don't waste your time in the Canadian Rockies. Šlapeme 2 km vzhůru do sedla Parker Ridge, kde je z vrcholu krásný výhled na ledovec Saskatchewan. Počasí nám sice moc nepřeje, krátce předtím nám na vodopády Bride Veil Falls přšelo, ale teď se trochu vyčáslilo a chvilkami i svítí sluníčko, i když děsně fouká. Ledovec je parádní, sune se dlouhým splazem dolů do údolí a pokračuje širokou deltou s mnoha rameny řeky. Přežene se krátký déšť, schováme se mu úspěšně za smrčkem a seběhneme dolů. Přejíždíme hranici Banffu a Jasperu a hned následuje Icefield Centre pod ledovcem Columbia a jeho velkým splazem Athabasca, který se nejvíce blíží k silnici. Dojedeme se podívat pod ledovec, ale zrovna leje jako z konve, takže se rozhodneme ukrýt v infocentru a poptat se na možnost dalších výletů v Jasperu. Velice ochotný a fundovaný ranger nám dává spoustu rad a mapiček. Prohlédneme si výstavu o místním ledovci Columbia Icefield a mezitím přestane pršet a dokonce vykoukne sluníčko, takže vyrazíme ven. Rozhodneme se nejprve dojít až k čelu ledovce Athabasca a jízdu sněžným autobusem s obřími koly po ledovci za 36 CAD nechat na později. Čelo ledovce je asi 1 km od parkoviště ve výšce 2000 m.n.m., není zakázáno se po něm projít, takže si to nenecháme ujít a vyrazíme vzhůru po ledovci. Jsme překvapeni, že se jde dobře a vůbec to neklouže, takže šlapeme pořád dál a vzhůru. Odhaluje se nám krásný pohled na rozpraskaný ledovec nahoře a rovněž okolní ledovce padající ze stran. Nahoře je ledovec rozpraskaný a četnými puklinami tady tečou potůčky vody. Chůze po ledovci se nám moc líbí, jsme z toho pohledu hodně nadšení. Takže ani přes velký hlad, protože jsme ještě neobědvali, se nechceme otočit a stoupáme dále vzhůru po temeni ledovce, fotíme si rozpraskané čelo vpředu, tučné ledovce po stranách a kus od nás sněžné busy, které jezdí kousek po ledovci. My jsme ale usoudili, že už o tuto atrakci nestojíme, protože my máme lepší. Dojdeme až do výšky 2165 m a na jednom ledovém kopci se chvíli kocháme a pak ve tři hodiny otáčíme zpět dolů. Jde se dobře, vůbec to neklouže. Hlavně jsme celou dobu měli nádherné počasí, ačkoli je teď na tři dny mizerná předpověď. Sejdeme k autu, sníme pár nektarinek, přejedeme k infocentru vyfotit se se sněžným busem s obřími pneumatikami a pak nabrat vodu.

Popojedeme kousek zpět do kopce, kde začíná další doporučený čtyřtlapíčkový trek Wilcox Pass. Je známý tím, že jsou z něj krásné výhledy shora na ledovec Athabasca a po loukách kolem pěšiny se pasou mufloni – bighorn sheep. My se ale nejprve na parkovišti najíme, ohříváme si skvělé fazole s chlebem a přesně v pět hodin

vyrážíme na trek. Jde se prudce do kopce lesem, už je chladno, slunce za mraky, ale neprší a viditelnost je dobrá. Petr fotí ochočenou veverku. Dostaneme se nad pásmo lesa na louky, po chvíli opravdu v dálce vidíme pár muflonů. Nalevo je krásný výhled na silnici a ledovec včetně lidí a busů, co se po něm jak mravenečci sápu nahoru. Po 4 km dojdeme ke kamenné mohyle v plochem sedle, které není až tak zajímavé. Otočíme se zpět, na loukách kolem polehávají mufloni, jednou si malé stádo nadejdeme okolo skal a přiblížíme se k pěti muflonům na pár metrů, vůbec se nás nebojí a nechají se zblízka fotit, paráda. Fouká ledový (ledovcový) vítr, šlapeme cestičkou dolů k autu, kde jsme v půl osmé. Popojedeme dolů okolo dvou vyhlídek na ledovec Columbia, další splazy a ledové čepice. Šeří se, nějak nám dochází benzín, tak vynecháváme vodopády Stanley Falls a hledáme blízko u silnice místo na spaní, což se nám brzy daří. Na parkovišti na začátku treků stavíme stan ještě za světla ve výšce 1560 m, pak usedáme do auta do tepla a píšeme deník a mlsáme chipsy a musli. Venku je zataženo vysokou oblačností, bez hvězd, chladno, tak 7 st. Petr jde spát před desátou, Eva sedí v autě a píše deník do půl dvanácté.

Dnes jsme ujeli 67 mil, ale měli několik pěkných výletů do kopců, celkem tak 15 km pěšky.

26.8. 2007, neděle

**Vodopády Sunwapta, Athabasca Falls, Mt. Edith
Cavell, Jasper, nákupy, Maligne Lake**

28. den

Ráno vstáváme opět kolem šesté. Venku je zataženo nízkou oblačností, kopce jsou v mracích, ale neprší a není zima. Balíme mírně mokrý stan a bez snídaně popojedeme k vodopádům Sunwapta, kde si plánujeme dát snídani. Potěšilo nás, že kontrolka docházejícího paliva zhasla a do Jasperu snad dojedeme v pohodě. Petr pro jistotu vypíná motor co nejdříve i v jednom dlouhém klesání, abychom šetřili benzín. Vodopády jsou spíš velké peřeje než vodopády, ale pěkné. Pozorujeme je z obou břehů. Na radu rangera se vydáme 2km po proudu podívat na spodní vodopády. Jde se lesem, ale sotva vyjdeme, začne mírně pršet. Eva má na nohou kamaše a nechce, aby se jí promočily, tak se v půlce vrací k autu. Petr dojde sám až k vodopádům, kde je několik nízkých skalních stupňů, odkud padá masa vody. Než se Petr vrátil, uvařila Eva pod stromem k snídani čočkovou polévku. S plnými bříšky vyrážíme k dalšímu vodopádu. Cestou zastavíme na pěkné vyhlídce nad řekou. Už zase nepší. Druhé vodopády se jmenují Athabasca a podle velikosti parkoviště, počtu autobusů a lidí jsou asi mnohem známější. Nicméně určitě jsou velkolepější. Je tu spousta vyhlídek, ale všude je taky spousta lidí, hlavně asijských turistů. Obrovská masa vody padá 25m dolů a pokračuje úzkým kaňonem dál. Vedle jsou i suché kaňony, kudy tekla voda dříve. Skrz jeden je udělaná cesta po kaňon, kde je řeka výrazně klidnější a kde jsme viděli startovat raft. Také jsme tam potkali 3 Čechy a s paní se dali do řeči. Jsou tu na 4 týdny, bydlí v Lake Louise a z něj vyjíždí na výlety. Mají dodávku a občas v ní přespí. Jsou tu už 3 týdny a ještě neviděli medvěda, asi tu nejsou.

Od vodopádů jedeme po hlavní silnici bez zastávky až do města Jasper, kde s úlevou bereme plnou nádrž benzínu a doplníme vodu. Venku se trhá oblačnost a dokonce vysvitlo sluníčko. K obědu si kupujeme sendvič v našem oblíbeném řetězci Subway. Oba si dáme bagetu s masovými kuličkami. Ve městě se nezdržujeme, kolem 12 se obracíme zpět na jih, vystojíme frontu na kontrolu zaplaceného vstupu do národního parku a zahneme z hlavní silnice do kopce na Mt. Edith Cavell. Jede se tam po úzké a rozbité asfaltce 14km do kopce až do výšky 2000m. S přibývajícím výškou se zhoršuje počasí a začíná pršet. Stavíme na vyhlídce, kde si v autě sníme bagetu dokud je teplá. Na plánované jídlo venku to holt není. Pokračujeme až nahoru kolem krásně zeleného jezera. Na skoro plném parkovišti necháme auto a jdeme malý okruh pod ledovec Angel a k ledovci Cavell. Venku přestává pršet a mraky se trochu zvedají. Když vyjdeme na horizont, málem spadneme šokem. Před námi je jezero plné plovoucích ledových ker a za nimi končí v jezeře ledovec. Nádhera. To jsme opravdu nečekali. Nechápeme, že o tom nepsali v žádném průvodci ani to nikdo nezmiňoval. Dojdeme po břehu jezera až k ledovci, kde je velká ledovcová jeskyně, která je parádní. Stěny jsou pokryté vlnkami a občas tam je v ledu vidět kámen. Jeskyně je nejspíš několik desítek metrů dlouhá, na konec se neodvažujeme jít, přeci jen máme nad hlavou několik metrů ledu. Jeskyně je parádní a jsme tam snad půl hodiny a vyfotíme spoustu fotek. Venku mezi tím občas vysvitne sluníčko, ale jezero je už ve stínu hory. Vracíme se na hlavní cestu, vyjdeme pár metrů na vyhlídku na jezero a druhou cestou se vracíme k autu. Vyhlídky z větší výšky jsme vynechali.

Vracíme se do města Jasper. Protože je docela hezky, skoro zataženo a občas vysvitne sluníčko, jedeme 7km z města k jezeru Pyramid pod stejnojmennou horou. Uprostřed jezera je malý ostrůvek, na který vede dřevěný most a kde je spousta stolků na piknik. Má být odsud údajně jeden z nejlepších pohledů v Jasperu, ale nás nijak nenadchne. V dálce přes jezero je vidět zasněžený vrchol Mt. Edith Cavell, ale jinak nic moc. Vracíme se do města a jdeme nakoupit do místního supermarketu, který je malý a trochu ušmudlaný, ale co potřebujeme pořídíme za rozumné ceny. Vracíme se kousek do centra a jdeme se projít po městě. Mají tu hezky upravené domky, projdeme pár obchodů se suvenýry, Petr si kupuje tričko. Na cestě zpět k autu v druhém místní supermarketu, který vypadá výrazně lépe a je větší, kupujeme teplé grilované kuře k večeři. Pak vyrazíme lovit wi-fi hotspoty. Projedeme půl města a ale nikde se nemůžeme chytit až se na nás usměje štěstí u pumpy Shell, kde mají internet zdarma. Rychle píšeme pár slov domů a kolem šesté definitivně opouštíme město.

Sotva vyjedeme z města, stojí po obou stranách silnice spousta aut a lidé ukazují do straně. Stavíme taky ale nic nevidíme. Přijeli jsme o chvíli pozdě. Venku se zatahlo a začíná pršet. Odbočujeme na silnici k jezeru Maligne. Po pár kilometrech stavíme u visutého mostu, kde začíná cesta kolem kaňonu Maligne. Venku prší a tak zvažujeme co dál. Nakonec se rozhodneme dojet až na konec silnice k jezeru Maligne a doufáme ve zlepšení počasí. Jenže déšť spíš zesiluje. V sedm jsme u jezera a marně hledáme kryté stolky, které by tu podle popisků v naší mapě měly být. Nakonec nacouváme kufrem k informačnímu panelu, který je pod stříškou asi 2x1m a tady si v suchu vaříme rýži a k ní sníme kuře, které je mnohem lepší než to co jsme měli minule. Kolem projde jedna srnka. Venku se začíná šerit a déšť neustává. Proto se rozhodneme postavit stan pod stříškou na suchém betonu. Vejdeme se tam s odřenýma ušima. Po večeři si dáme na zahřátí a lepší trávení becherovku. Eva je utahaná a jde spát kolem deváté. Petr v autě ještě píše deník a jde spát o půl hodiny později. Celou dobu venku intenzivně prší. Spíme ve výšce 1640 m.n.m.

Dnes jsme ujeli 121 mil.

27.8. 2007, pondělí

Jezero Maligne, Bald Hills, Maligne Canyon

29. den

Příroda někdy člověku připraví nečekané náhody, co by ani ve snu neočekával. Nám tady hluboko v lesích a horách připravila náhoda crazy noc.

Měli jsme dojem, že kolem desáté večer ustal déšť, protože jsme přestali slyšet klapání kapek na střechu, jenže když jsme šli v noci ve tři hodiny na záchod, zjistili jsme, že déšť přešel ve sněžení. Všude okolo nás bylo bílo, napadlo určitě přes 5 cm sněhu. Navíc jsme najednou uslyšeli zvonění telefonu a on to nebyl sen, kousek od nás stála telefonní budka a v ní vyzváněl uprostřed noci telefon. Petr se zavrtává do spacáku a říká, že ve spacáku to není slyšet, Eva v klidu usne. Jak se před šestou ráno probudí, telefon už nezvoní. Ptá se Petra, kdy tak asi přestal a zda sám od sebe zvonit. Petr říká, že zvonění už nemohl vydržet a kolem páté ráno šel telefon zvednout, poslechl si v něm ticho, zavadával a pak zase zalezl do stanu. Protože mezitím nasněžilo tak přes 10 cm sněhu, udělal k telefonu pěkné tápoty. Ráno se tomu dlouho smějeme. Také máme radost, jak jsme vyžrali na nepřízeň počasí, večer jsme si v pohodě uvařili večeři pod stříškou, pak jsme si pod ní ustlali a ráno i ve sněžení zase balili celkem v suchu.

Vstaneme v šest hodin, protože chceme vyjít na túru hodně brzo. Přeparkujeme auto na parkoviště, sníme snídani – párky s hořčicí a dobrými kukuřičnými houskami a čaj. Ten je v té zimě, -3 st., opravdu hodně příjemný. Pořád lehce chumelí, jdeme se projít k jezeru, na molo, které je celé bílé od jinovatky, fotíme si jezero, nad kterým se válí mraky a zakrývají bílé zasněžené kopce okolo. Projdeme se po břehu, je zima, ale není už tak velká, nejvíce mrznou ruce. Máme radost z čerstvého sněhu uprostřed léta. Potkáme koně cinkající zvonci. Vrátime se k autu, zabalíme batůžky a v půl osmé vyrazíme do kopce na túru na Bald Hills. Jde se po široké cestě, kolem snůh, zasněžené stromy jako pocukrované, občas padá tající sníh ze stromů za límec. V půlce stoupání odbočíme vlevo vzhůru po úzké pěšince, protože chceme udělat doporučený okruh. Stoupáním se zahřejeme, začíná se nám ukazovat kopce naproti, akorát jsou v mracích a dole jezero není skoro vidět. Ale krajina je tu úžasná, čerstvý bílý sníh, jen vytáhnout běžky. Takže i bez pořádných výhledů se nám výlet líbí. Nahoře na kopci je kůl na přivázání koní, trochu se nám tu rozjasní, jdeme se projít mezi smrčky po hřebeni. Po široké cestě se vracíme zpět dolů, už potkáme pár turistů. Ještě jednou se podíváme k jezeru, nad kterým už je

vidět na zasněžené oblé vrcholky hor, i na Opal Hills, kam by byla druhá delší varianta výšlapu. Objedeme si jezero na druhé parkoviště a ještě jednou fotíme i s loděmi, které tu vozí turisty na Spirit Island, ostrůvek na druhém konci jezera, který je hodně fotografovaný na kalendáře a pohledy.

My jedeme dál, zpět od jezera Maligne Lake podél podlouhlého jezera Medicin Lake, které má také pěknou tyrkysovou barvu a často koncem léta ztrácí vodu podzemními průsaky. Cestou sem potkáme stádečko srnek caribou, krmí se přímo u silnice a nijak se nebojí. Dojedeme až ke kaňonu Maligne Canyon, kde podle doporučení Lonely Planet zastavíme na pátém mostě, je tu pěkné parkoviště a vychází se tu proti proudu řeky do kaňonu. Řeka je tu krásná, modrá, průzračná, hbitá. Brzy se zařezává do skal, vytváří krásnou soutěsku a peřeje v ní. Občas se ze skály bokem najednou vynoří přítok, který se vsakuje až 15 km daleko a voda jím teče 70 hodin. Zajímavé. Stoupáme podél toku říčky, kaňon je stále užší a hlubší, spousta vodopádů, vodní tříště, vlhka, moc pěkné. Přjdeme pár mostů, až na konci za prvním mostem, kde okoukneme pěkné skalní vymleté hrnce, se otočíme a stejnou cestou podél říčky se vrátíme zpět dolů. Je půl třetí, rychle vyrazíme do města Jasper, kde potřebujeme natankovat u Shell, kouknout na internet na počasí a Petr si tu jde koupit bagetu Subway. Eva sní párky od snídaně, načerpá vodu do láhví a jedeme dál silnicí na západ, abychom stihli začátek treku okolo Mount Robson.

Jedeme asi 80 km na západ, mezi horami, podél krásná jezera, když se nám zdá, že v dálce vpředu prší, zastavíme si na sbalení batohů na parkovišti, ale déšť nás vyžene dál. Takže dojedeme až k visitor centru v národním parku Robson, kde se kupují permity na backcountry camping v horách, za jednu noc 5 CAD na osobu, celkem tedy platíme 20 CAD. Dojedeme na trailhead na parkoviště, tady si dobalíme batohy, bereme jeden černý velký a druhý malý. Hlavně jídlo na dva dny a věci na kempování a spaní. A kolem páté vyrážíme na všemi vychvalovaný trek Mount Robson – Berg Lake. Jsme zvědaví, jestli je opravdu too spectacular, jak nám řekl chlapík v informacích.

Cesta je nejprve široká, vede proti proudu divoké tyrkysové řeky Robson River. Okolo nás je spousta cedrů a jehličnanů. Nad námi se tyčí špička pyramidy Mt. Robson, bohužel vršek v mracích. Jdeme poměrně rychle, dost fotíme. Po 4 km přicházíme k mostu před jezerem Kinney Lake, kde bude náš kemp, ale musíme ho ještě většinu obejít, protože první kemp je na 7 km. Původně jsme chtěli dojít dál, do druhého kempu, ale tam už nebylo dneska volno. Takže za lehkého šera o půl osmé dojdeme až do kempu, kde máme štěstí a čeká na nás krásné místo na břehu jezera, kousek lavička. Stavíme stan, vaříme si tu masové fazole a užíváme si večera u jezera. Není moc teplo, musíme se obléct, ale stejně se brzy setmí a my po deváté zalézáme do spacáků, protože zítra máme další náročný den, musíme brzo vstávat a šlapat do kopce. Spíme ve výšce 900 m.n.m. Dnes byl pěkný a pestrý den.

Dnes jsme ujeli autem 92 mil. Pěšky jsme ušli 8+4+7 km na různých výletech.

28.8. 2007, úterý Mt. Robson – od Kinney Lake k Berg Lake a zpět 30. den

Vstáváme přesně v šest. Spíme přímo u jezera, nad kterým se povaluje mlha. Vedle stanu si vaříme čaj, Petr dojídá bagels, Eva má chleba s marmeládou. Po snídani balíme batoh, po chvíli váhání bereme velký černý batoh, protože je pohodlnější. Pro odlehčení demontujeme horní kapsu. V 7:20 vyrážíme. Mlha se trhá a nad ní je modrá obloha, jen nad vrcholky je pár mraků. Jdeme podél jezera lesem plným zeleného mechu, který obrůstá stromy i kameny. Cesta vede nahoru dolů. Po asi 2km přjdeme řeku přes několik mostů a začínáme stoupat po široké cestě lesem až do dalšího kempu Whitehorn na 11km. Těsně před ním je krásný houpavý visutý most pokrytý jinovatkou, takže to pěkně klouže. Fotíme ho ze všech stran, Petr u něj uklouznul, ale našťastí si jen trochu odřel loket.

Za mostem projdeme kempem, kde většina lidí snídá a topí si v kamnech pod přístřeškem. Kousek dál je most, kde jdeme asi 100m proti proudu řeky a máme pěkný výhled na několik vodopádů nad sebou. Za mostem začíná 4km prudší stoupaní po úzké pěšině. Jdeme kolem několika dalších vodopádů, které si fotíme. Sluníčko se konečně přehouplo přes hřeben a začíná nás hřát. Na lavičce u vodopádů Emperor Falls si dáváme k svačině

sušenky a po 10 dnech v dlouhých kalhotách se převlékáme do kraťasů. Odbočíme k vyhlídce na vodopády, kde na nás hrozně fouká vodní tříšť. Kousek nad vodopády je nádherný kemp přímo u řeky s výhledem na pyramidový vrchol Mt. Robson, který ale se schovává v mracích. Mraků postupně přibývá, ale pořád nebi vládne modrá obloha. Jdeme překrásným údolím podél řeky Robson a za zatáčkou se začínají objevovat ledovce.

Po 3 km dojdeme v začátku jezera Berg Lake, kde je kemp Marmot. Přímo před námi je ledovec Mist Glacier a kousek za ním ledovec Berg Glacier, který vede až do vody. Je jedna hodiny a my kousek za kempem zahybáme do kopce vyhlídkový okruh. Jdeme řídkým lesem a s přibývajícím výškou máme stále lepší výhledy na jezero, ledovce a hory. Z cesty si uděláme odbočku nahoru po velké moréně, odkud máme parádní výhled dolů do údolí, ale i na ledovec Hargreaves vedle nás a jezero pod ním. Jsme na nejvyšším bodě naší cesty – 1860m n.m. Výhledy jsou překrásné, fotíme o 106. Cesta se pomalu stáčí doprava a vede po vrstevnici. Zacházíme do hustšího lesa, kde už nejsou výhledy. V potůčku nabere vodu, přejdeme jeden větší potok a za ním cesta začne klesat zpět dolů do údolí. Na lavičce se hezkým výhledem na jezero a ledovec padající až do vody si po druhé hodině vaříme oběd. Na vařiči si děláme rýži s vepřovou konzervou, cibulí a česnekem. Je to moc dobré, i když dost tučné. Ještě si k tomu dáme okurku a rajče. Na obloze přibývá mraků, ještě že jsme šli okruh tímto směrem a měli z vyhlídek slunce.

Po třetí hodině vyrážíme dál dolů podél potoka, který teče po šikmé rovné skále, takže to vypadá jako tobogán. Kousek níž zase vyhloubil ve skále malý kaňon s vymletými kamennými hrnci. U ústí potoka do jezera je nejznámější kemp Berg Lake, který byl beznadějně obsazený. Je tam i velký srub s kamny, kde se dá vařit a večer posedět. Jdeme zpět po břehu jezera Berg Lake a vychutnáváme si krásné výhledy, i když už je ledovec a hora ve stínu. Výhledy jsou překrásné, každou chvíli zastavíme a fotíme. Jezero opouštíme před pátou hodinou jdeme podél Robson River kamenitou plání a pak vrstevnicovou pěšinou po proudu. Fouká vítr, slunce se schovalo za mraky, ale zima moc není, jdeme pořád v kraťasech. Ještě je chvíli vidět pyramida Mt. Robsonu, vysokého 3955 m, částečně v mracích. Nejprudší část cesty seběhneme za hodinu. Projdeme kempem Whithorn, kde jsme si chtěli na místních kamnech ohřát večeři, ale je tam narváno, tak vyfotíme ceduli a tyč na věšení jídla před medvědy, přejdeme houpací most a jdeme lesem dál. Na konci lesa v klesání je lavička s vyhlídkou na naše jezero. Je tam pěkný výhled, tak si tam dáme večeři – zbytky kuřete ohřáté nad vařičem s hořčicí a houskami. Eva si převaří vodu z řeky. Sedíme a kocháme se večerem po překrásném dni až do půl osmé. Přejdeme řeku Robson a lesem nad jezerem za velkého šera dojdeme až do kempu, kde jsme v 20:45. Není zima, vybalíme jídlo a odneseme do železné skříně. Chvilu u jezera pozorujeme oblohu a kolem půl desáté jdeme spát. Už skoro usínáme, když najednou nám něco šustí přímo vedle stanu. Petr se jde podívat a zjistí, že nám něco v předsínce stanu prokousalo sáček s buráky, které jsme zapomněli uklidit do železné bedny.

Dnes jsme ušli 32km a převýšení.1330m za 13 hodin chůze.

29.8. 2007, středa

Mt. Robson, skákající lososi, přejezd

31. den

K ránu venku prší, takže máme mokrý stan. V půl sedmé vstáváme, je překvapivě teplo, náš teploměr ukazuje 10 stupňů, asi protože je zataženo. K snídani si na lavičce na břehu jezera smažíme vajíčka na zbylém sádle v ešusu. Moc dobré. Máme štěstí, že ve společném přístřešku má někdo teplou vodu s jarem a tak jde ešus dobře umýt. Po snídani balíme s problémy batohy, nemůže se nám to tam vejít. V 8:15 vyrážíme z kempu k autu. Jdeme kus podél jezera a pak lesem po široké cestě. Vrchol Mt. Robson je celou dobu v mraku. 7km k autu ujdeme za 2 hodiny, potkáváme proti nám docela dost lidí, mezi nimi i paní, která si nás pamatuje z kempu u jezera O'Hara. Na parkovišti jsme v 10:10, hodíme batohy do auta a popojedeme dva kilometry k visitor centre.

Na parkovišti u hlavní silnice je znatelně větší sucho než v lese. Roztáhneme mokrý stan a vybalujeme batohy. Načerpáme vodu, Eva se umyje a pojme sladkosti. V sousedním obchodě koupíme magnet a napotřetí Eva neodolá a koupí si plyšového medvědo-losa. Jedeme dál a po pár kilometrech stavíme u vodopádů Rearguard, kde se dají koncem léta vidět skákající lososi jak překonávají vodopády. A opravdu, během chvíle jich vidíme několik. Jsou pořádně velcí a červení. Petr se je pokouší fotit ve skoku se střídavým úspěchem.

Jedeme dál a po pár kilometrech zahýbáme po hlavní silnici na jih. Počasí se začíná lepšit. Nejprve je polojasno a pak se udělá i jasno a teplo. Nabereme benzín a pokračujeme až do města Blue River. Ptáme se na možnost půjčení kanoe na jezeře Murtle, které nám dnes ráno doporučovali. Kanoe se půjčuje zde ve městě a musí se 24km dovézt po prašné cestě, která je po vydatných deštích ve špatném stavu. Navíc už jsou dvě hodiny pryč, tak vzdáváme výlet na tomto jezeře a pokračujeme dál na jih.

Kolem třetí stavíme na jednom piknikovišti na oběd u řeky North Thompson River, kde si k obědu děláme špagety s omáčkou s masem, cibulí, česnekem, kukuřicí a kečupem. Venku je skoro jasno a vedro. Na sluníčku se docela pečeme, ale zase dosušíme stan a vyprané věci. Po obědě umyjeme nádobí v řece a jedeme dál, po dlouhé době zapínáme v autě klimatizaci. Stavíme u vyhlídky nad řekou, odkud pozorujeme červené lososi v řece. V městě Little Fort zahýbáme z hlavní silnice na silnici 24, která je téměř liduprázdná. Hned na začátku je dlouhé a prudké stoupání do sedla, které měří kolem 1200m. Kolem nás jsou nekonečné lesy a spousta jezer. Často ale zde jsou vidět suché smrky. U jednoho jezera se zastavíme na případné koupání, ale je tam moc lidí a je to už ve stínu. Zkoušíme další jezero, kde už jsme sami a je tam i slušný přístup do vody. Na poprvé se jen ošplouchneme, když se prohřejeme na sluníčku, tak na po druhé si i zaplaveme.

Jedeme dál a těsně před městem s prapodivným jménem „100 Mile House“ zahýbáme na asfaltovou zkratku. Vede kolem velkého jezera Green Lake, kde je sousta kempů, chatků a domů. Překvapuje nás intenzita provozu a civilizace. Napojíme se na hlavní silnici na Aljašku, jezdí zde spousta kamiónů. Nejedeme po ní dlouho, ve westernovém městečku Clinton se oddělujeme na zkratku směrem na park Downing, kde končí asfaltka a začíná prašná cesta poměrně dobré kvality. Na jejím začátku potkáme smku, pak stoupáme úzkou silnici plnou serpentýn do prudkého kopce. Za sedlem jedeme chvíli lesem a pak začínají pastviny. Nahoře máme krásný výhled do údolí. Dokonce vidíme v dálce i ledovce. Pomalu se začíná stmívat, protože se nám tu moc líbí, hledáme místo na přenocování. Před deváté v jedné zatáčce parkujeme a stavíme stan. Máme krásný výhled, nad hlavou oblohu plnou hvězd a kolem nás cvrkají cvrčci. Ohříváme si k večeři moc dobré fazole Heinz. Po večeři na karimatce vedle stanu píšeme deník a pijeme rum. Večer je mimořádně teplý s jasnou oblohou, jen trochu fouká. Rozhodli jsme se dnes spát pod stanem bez tropika. Po desáté jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 289 mil.

30.8. 2007, čtvrtek

Joffre Lakes, Whistler, Cheakamus Lake

32. den

Ráno vstáváme v 6:20. spali jsme bez tropika, takže ve stanu už bylo světlo. Venku je sucho a teplo, teploměr ukazuje 12°C, ale pocitově máme dojem většího tepla. S vyhlídkou na údolí si k snídani ohříváme párky. Zabalíme úplně suchý stan a v půl osmé vyrážíme. Sjedeme z kopce serpentýny po prašné cestě a pokračujeme po asfaltce nevalné kvality na jih. Jedeme podél kaňonu, několikrát ho fotíme. U silnice zahlédneme pár smek a nejspíš kojota. Odbočíme od řeky do vedlejšího údolí, kde je hned na začátku přehrada. Silnice je ještě užší a hodně klikatá. Stavíme u jezera, ve kterém se krásně zrcadlí zasněžené hory. Zahlédneme odbočku do provinčního parku Joffre Lakes s ikonou turistických tras, tak se zastavíme podívat na mapu. Je zde 5,5km dlouhá cesta kolem tří jezer s výhledem na ledovec. Protože se nám tento výlet líbí, sbalíme batohy vyrazíme, je 10 hodin. Navíc podle plného parkoviště soudíme, že je to oblíbená trasa. Venku je nádherné počasí, skoro jasno, teplo, bez váhání jdeme do kratších.

První jezero je hned kousek od silnice, zase má krásnou do zelena barvu. Vyfotíme si rozvrásněný ledovec nad ním a šlapeme dál do kopce. Po chvilce se cesta stává nepohodlnou, jdeme vlastně jen po kamenech a kořenech vzhůru, občas jsou mokré a kloužou. Jdeme lesem, ale je nám horko, sluníčko pere bez jediného mráčku. K prostřednímu jezeru dojdeme po 4 km stoupání, je nádherně tyrkysové. U výtoku jsou ve vodě klády, přelézáme přes ně kvůli focení. Pokračujeme 1,5 km do kopce k poslednímu jezeru, Upper Lake, nad kterým se už přímo tyčí ledovec. Posadíme se tady na kopeček pro helikoptéru a kocháme se, pojíme sušenky a oříšky. V půl jedné se vracíme dolů, kam přijdeme ve dvě hodiny, cesta dolů ubíhá rychleji. Eva uklouzla na mokřích kamenech a ohnula si hůlku.

Sjedeme 13km z prudkého kopce se spoustou serpentýn až do údolí. V městečku Pemberton načepuje do téměř prázdné nádrže benzín. Bereme jen půl nádrže, protože za chvíli budeme v USA a tam je benzín levnější. Stavíme se v místním informačním centru, ale o parku Garibaldi neví vůbec nic, aspoň že mají leták s popisem tras a přehledovou mapou. Za městem nás zaujme pěkná travnatá pláž u jezera, kde se místní koupou. Zastavíme tam, na trávě si dáme k obědu chleba s paštikou a pak se Petr jde vykoupat. Voda je mnohem teplejší než v předchozích jezerech. Eva je zmlsaná horskými jezery s křišťálovou vodou a do místní rybníční se jí nechce a místo toho se sluní.

Po koupání stavíme ve světoznámém lyžařském středisku Whistler, kde se bude konat zimní olympiáda v roce 2010. Nejprve si projedeme centrum, pak zaparkujeme a jdeme se na chvíli projít po městě. Mají tam moc pěknou pěší zónu, kde si Eva vyzkouší sedět v závodních bobech. Nad městem je vidět spousta lanovek a zasněžené vrcholy. Projdeme upravené ulice a zastavíme se v místním supermarketu nakoupit javorový sirup. Na parkovišti marně zkoušíme chytit nějaký hotspot na internet.

Kousek na jih od Whistleru zahýbáme na prašnou a rozbitou 7km cestu k jezeru Cheakamus. Z parkoviště je to ještě 3km po pěkné široké cestě s minimálním stoupáním, která vede hustým lesem se spoustou mohutných cedrů obrostlých mechem. Kolem půl sedmé si balíme batoh s vařením na večeri a vyrážíme. Za hodinu jsme u jezera, na krásné pláži s výhledem na zasněžené hory si ohříváme 1,5kg plechovku našich oblíbených fazolí Bush Original a zapijeme je hitem rumu. Škoda jen, že se ze západu přihnaly mraky a je zataženo. Pak chvíli píšeme na počítači deník a v půl deváté vyrážíme zpět k autu. V lese je už šero, první půlku je na cestu ještě slušně vidět, druhou část už musíme jít pomaleji a opatrně, protože toho není moc vidět. Medvědy plašíme občasným tleskáním. Za hodinu jsme u auta. Kousek před parkovištěm začne jemně krápat. Přeparkujeme na kraj parkoviště a kousek od auta postavíme stan a po desáté jdeme spát. Venku je docela teplo.

Dnes jsme ujeli 114 mil.

31.8. 2007, pátek

Garibaldi, Squamish, Vancouver

33. den

Vstáváme klasicky krátce po šesté. Ráno pršelo, ale podaří se nám na balení stanu vyhmátnout chvíli bez deště. Vracíme se po prašné cestě a začíná opět pršet. Hlavní silnice 99 se rozšiřuje a není vůbec označená odbočka k Garibaldi Lake. Stavíme na vyhlídce nad údolím a použijeme satelitní navigaci. Odbočku jsme přejeli o 16km, vracíme se zpět, venku pořád prší. Najdeme rozkapanou odbočku na parkoviště. Pod stříškou s mapu si smažíme na sádle z vepřové konzervy vajíčka. Moc si pochutnáme. V potoce umyjeme ešus a zvažujeme co dál. Výlet k jezeru Garibaldi by nám zabral 8-10 hodin a nic jiného bychom dnes nestihli. Venku stále prší, i když ne moc intenzivně. Petr na mobilu kontroluje předpověď počasí a radar, ani jedno nevypadá moc optimisticky. Petrovi se nechce na výlet v dešti, tak to vzdáváme a kolem deváté vracíme se na silnici 99.

Cesta nám neubíhá moc rychle, protože projíždíme stavenišťem. Jednou stojíme 10 minut, protože se jezdí kyvadlově jen jedním pruhem. Odbočíme se podívat do města Squamish, kde začíná mořský záliv a které je známé téměř kolmou skalní stěnou, která láká horolezce z celého světa. I v dešti objevíme na skále skupinku horolezců. Projedeme městem po hlavní třídě až k moři, kde je staveniště, jen si namočíme prsty v Pacifiku. Není to moc zajímavé ani hezké, tak se rychle vracíme zpět na 99. Jedeme dál na jih, intenzita deště se začne zmenšuje.

Kolem 11:30 vjíždíme přes most do Vancouveru. Hned za mostem zahýbáme do Stanley parku. Jdeme se podívat na vyhlídku na most Lionsgate Bridge, po kterém jsme právě přijeli. Počasí se zlepšuje, už skoro neprší. Projíždíme skrz velký Stanley Park a občas stavíme na vyhlídkách. Nenecháme si ujít místní největší atrakci – barevně zdobené dřevěné totemy. Hned vedle nich je přes moře vyhlídka na panorama města, které ale ničím nezaujme. Projedeme ještě kolem starého děla, majáku a bronzové sochy mořské víly a pak opustíme park a zajedeme do centra. Pomalu projíždíme městem a prohlížíme si ho. Je zajímavé, že spousta budov má okna až na zem. Z centra zamíříme do Chinatown, který je prý třetí největší v severní Americe. Na vjezdu je pěkná brána a pak různé čínské obchody včetně tržnice na ulici. Hned vedle Chinatown je nejstarší část města Gastown, kde

jsou zrekonstruované staré domy se spoustou restaurací a obchodů se suvenýry. Projedeme kolem přístavu a pak jedeme znova přes centrum až skončí zóna placeného parkování, tak tam necháme auto a jdeme na obhlídku města pěšky.

Hned vedle je pěkný kostel, nahlédneme dovnitř a místní správcová nám hned začne vnucovat historii kostela. Za 10 minut jsme v centru, procházíme skrz ulice mezi mrakodrapy. Je tu čisto a docela dost zeleně, město se nám začíná líbit. Petra zaujme levné japonské suši, tak si za 9 dolarů kupuje plnou misku. Pomalu přejdeme centrum až k moři, projdeme kolem hlavního vlakového nádraží až do Gastownu. Obdivujeme místní parou poháněné hodiny. Projdeme si hlavní turistickou ulici a přes Chinatown zamíříme zpět k autu. Hned vedle Gastownu je nějaká pochybná čtvrť plná odpadků na ulici a bezdomovců. Překvapivý kontrast. Pomalu se vracíme zpět k autu. Obdivujeme místní trolejbusy, které mají vepředu nosič na kola. Kolem čtvrtě jsme zpět u auta. Ještě si projedeme Beach street na velice pěkném nábřeží a pak opustíme přes most centrum.

Hned za mostem zajedeme na Granville Island, kde ze starých doků udělali místo plné kaváren a různých obchodů, kterým dominuje Public Market, což je krytá tržnice, kde se prodávají převážně čerstvé potraviny (ovoce, zelenina, maso, ryby, pečivo, cukrovinky, ...) ale i další zboží. Projdeme si celý ostrov, na který jezdí aquabus (malé lodě asi nahrazující taxi či autobus) a pak definitivně opouštíme kolem šesté Vancouver. Jedeme podél Skyline, což je místní metro na betonových sloupech. Satelitní navigace nás bezchybně navede na dálnici, těsně před ní za zbylé kanadské drobné kupujeme benzín. Doprava je docela hustá, ale nejsou zácpy.

Cesta ubíhá rychle, až kousek od amerických hranic uvízneme na dálnici v koloně. Pomalu popojíždíme, nakonec sjedeme o výjezd dříve a vyplatilo se to, souběžná silnice jede výrazně rychleji. Na amerických hranicích čekáme asi čtvrt hodiny ve frontě a pak nás po pár otázkách pouští do USA. Venku se začíná stmívat. U pumpy za hranicemi bereme plnou nádrž levného benzínu a vyrazíme směrem na Mt. Baker. Už za tmy stavíme u osvětlených informačních cedulí o místním parku, kde na zídce u map vaříme k večeři rýži s vepřovým masem. Už se nám nechce nikam dál jet, tak vedle parkoviště na trávníku stavíme stan a jdeme v 10:20 spát.

Dnes jsme ujeli 187 majlí.

1.9. 2007, sobota

Mt. Baker, Mt. Shuksan

34. den

V noci není moc zima, vstaneme v klasických šest hodin, na místních toaletách uklízí chlapík a přátelsky se omlouvá, že nás vzbudil. My ale rychle sbalíme a jedeme nahoru silničkou, která se klikatí mezi kopci a na konci je slepá, končí v horách. Cestou se krátce zastavíme u vodopádů Noosack Falls, které jsou moc pěkné, vysoké 25 m a obrostlé mechem, všude je hodně vlhko. Vyšplháme se pomalu serpentýnami až těsně pod vrcholky, kde je Petrovo oblíbené Painted Lake, jezírko ve kterém se odráží skalnatá hora Mt. Shuksan se sněhem. Je to prý jedna z nejfotografovanějších hor v Americe. Také my si ji fotíme, na pěšině kolem jezírka je jinovatka, hodně s výškou přituhlo. Zajdeme ještě k sousednímu jezírku a pak pokračujeme silnicí vzhůru na samý vrchol, Artist Point ve výšce 1500 m.n.m. Je tu prázdné parkoviště, ale parádní výhled na všechny strany, Mt. Shuksan, Mt. Baker, nejvyšší horu Cascade Mountains a celou zasněženou a ledovou, a pak v dále skalnaté a špičaté vrcholky Kaskádových hor podobně jako v Alpách. Máme hlad, uvaříme si tady k snídani masové fazole a hodně přitom vymrzeme, děsně fouká. Výhled ale stojí za to, kocháme se.

Je 9 hodin a my vyrazíme vrstevnicovou pěšinou na jih, chceme ujít okruh Chain Lakes, který vede na dolní parkoviště podél jezírek, a přitom si odbočit k Mt. Bakeru po Ptarmigan Trail. Pěšina je pěkná, chvíli vede po skalách, chvíli po sněhových polích, často okolo ní kvete spousta barevných kytiček a fotíme je. Jdeme skoro sami, akorát jednou nás předeženou 3 chlapíci s lyžemi na batozích, jak peláší lyžovat na ledovec. Cestou projdeme několik vyhlídek na obě dominantní hory, až v půl dvanácté usedneme na skálu před Mt. Baker a posvačíme sušenky a kocháme se. Okolo běhají veverky, svítí sluníčko, ale studený vítr nám nedovolí sundat mikiny. Popojdeme na hřeben, pak ještě kus na výhled nad ledovcem a obrátíme se zpět stejnou cestou až na rozcestí.

Tady ve dvě hodiny obědváme chleba s paštikou, za větrem je tepleji, a pokračujeme z kopce dolů k jezerům, která mají krásnou modrou barvu, jsou čistá a hluboká, ale na ledovcová to nemá. Sbíráme pár borůvek, a najednou nás čeká dlouhý kopec vzhůru, musíme přejít hřeben, na sluníčku funíme a jsme docela uťapaní. Na hřebenu vidíme pohled na druhou stranu, na dolní parkoviště, velké jezero a klikatou pěšinu dolů. Po krátkém odpočinku se jí vydáme, u silnice zkusíme chvíli stopovat nahoru, ale zrovna nejede vůbec žádné auto, tak si poslední 2 km vyšlápneme do prudkého kopce sami. U auta jsme v půl sedmé, utahání po celodenním šlapání, ušli jsme po hřebenech hor 1095 m převýšení za 9,5 hodiny. Ještě se nám nechce dolů, tak se rozhodneme i přes velkou zimu a ledový vítr zůstat tady na výhledu a uvařit si tu večeri, těstoviny s kečupem, masem, kukuřicí, cibulí a česnekem. To nám vždy hodně chutnalo, musíme ale vařič postavit za kamennou vrcholovou ohrádku a ještě ho zakrýt počítačem. Uvaříme dobře, jídlo si pak sníme s parádním výhledem na střídačku na oba kopce, nad nimiž se tvoří krásné bílé čepičky z mraků. Kolem osmé se sbalíme a sjedeme na dolní parkoviště, kde jsme si vyhlédli lavičky na psaní deníku, dopijeme přitom rum. Petr píše, Eva staví stan o kousek dál, tady je výrazně tepleji než nahoře a nefouká. Ještě si ve stanu pustíme pár fotek z Kanady a před desátou usínáme. Poslední noc v Kanadě je parádní, opuštění vysoko v horách, nad námi svítí hvězdy a vychází měsíc. Není moc zima a spí se nám skvěle.

Dnes jsme najeli jen kousíček, 27 majlí autem, zato našlapali ke 20 km pěšky.

2.9. 2007, neděle

Mt. Baker, Mt. Shuksan, odlet ze Seattlu

35. den

Ráno se budíme krátce před šestou, Petr hbitě využívá signálu a volá domů Pavlovi. V 6:20 vylézáme ze stanu, jsme potěšeni, že je naprosto suchý a tudíž ho můžeme krásně zabalit. Rozhodneme se sbalit stan i všechny věci do baťohů na asfaltovém parkovišti tady přímo na místě, protože je tu teplo a sucho a klid. Okolo nás na klikaté silnici nahoru nikdo nejedí, akorát ke konci balení tu projedou dolů tři kluci na skejtech, jedou dolů z kopce, první bílý, druhý černý, další barevný, závidíme jim. Balí se nám skvěle, všechno rychle odsýpá, všechno se vejde. Ohřejeme si na lavičce k snídani naše poslední oblíbené fazole, je 9 hodin a my v dobrém čase vyrážíme z horního parkoviště na výlet na Table Mountain, která se tyčí nad silnicí. Jde se na ní úzkou prudkou pěšinou vzhůru, rozhlédneme se po horách, které jsou dnes trochu v mracích a na jezírka dole a vrátíme se. Jdeme ještě na druhou stranu na výhled na údolí, Eva se tady pokusí narovnat ohlou hůlku, trochu se to daří. Před 11 hodinou jsme zpátky na parkovišti a rozloučíme se s Cascade Mountains a Mt. Baker a klikaticemi sjíždíme dolů do údolí.

Tady si na piknikovišti u visitors centra, kde jsme spali, uvaříme poslední oběd a současně tím vyvaříme celou bombu. Ohřejeme si zbytky rýže s masem, těstovin s kečupem a bramborovou kaší se salámem, k tomu kečup a hořčici, a tím dojdeme i všechno jídlo, co nám zbylo. Domů poveze akorát pár polévek v prášku, na které už nedošlo, protože jsme šetřili bombu. Je poledne a autem míříme k jihu směr Seattle. Zastavíme u dálnice č. 5 u města, kde vidíme Safeway a velké markety, kde chceme nakupovat. V Safeway koupí Eva oblíbené grape jelly marmošky, které jsou v akci po 2 USD jedna. K tomu koupí i oblíbené fazole, 4 piksly za 5 USD, a pak zipovací pytlíky. Přejedeme vedle do Walmartu, kde Petr za skvělou cenu nakoupí knihu Harryho Pottera VII a Pavlovi krém na ruce. Zajedeme ještě do vedlejšího sportu, kde si Petr koupí rukavičky na golf a jednu golfovou hůl.

Je těsně po třetí hodině a my spěcháme na letiště. Naštěstí i přes hustý provoz jedeme rychle a bez kolon. Pro jistotu si pouštíme navigaci, ale cesta na letiště je dobře značená. O půl páté jsme na letišti, rychle vykládáme všechny věci na vozík, s kterým Eva počká na letišti zatímco Petr jede vrátit auto do půjčovny asi 10km od letiště, stihne to pár minut před zavírací dobou. Je tam hodně lidí, asi 10 minut čeká ve frontě a pak si chlapík z půjčovny bez problémů zkontroluje a přebírá auto. Včetně všech daní a poplatků nás auto stálo 432 dolarů. Chlapík se ještě ptá, jestli jsme byli se vším spokojení. Petr si stěžuje, že auto bylo docela staré a nemělo tempomat. Jako kompenzaci dostane kupón na upgrade zdarma, slevu 80 dolarů na půjčovném (platíme jen 350 dolarů) a ještě usmlouvá, že ho chlapík odveze autem na letiště. Na letišti se po chvíli hledání potkáme s Evou, jdeme na check-in. Báli jsme se, že taška bude zase moc těžká, ale má přesně povolených 23kg. Když jsme se

zbavili velkých zavazadel, pojíme chleba s paštikou a sádlem, projdeme skrz bezpečnostní kontrolu a popojedeme podzemním vláčkem na náš terminál S. U nástupu do letadla už nikdo není, tak rychle lezeme do letadla jako jedni z posledních. Není plno, asi jen 2/3 letadla jsou plné, sedíme vlevo u okénka. Startujeme včas těsně před sedmou. Letíme Airbusem 330. v dálce vidíme Mt. Rainier. Jídlo je moc dobré, máme švédské národní jídlo – masové kuličky. Dopisujeme na notebooku deník a po večeři jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 150 mil.

Celkově jsme v USA a Kanadě ujeli 2 449 mil / 3 918 km modrým Dodge Neon, stav tachometru na konci byl 44 622 mil.

3.9. 2007, pondělí

Přilet domů přes Kodan

36. den

V letadle kupodivu docela spíme, díky příznivému větru jsme v Kodani o půl hodiny dříve, což se hodí, protože jinak bychom měli na přestup jen 40 minut. Na terminálu zkusíme chytit wi-fi internet, ale je placený. Aspoň si konečně prohlédneme pár fotek na notebooku. Nějak se do toho zabereme a k našemu letadlu dorazíme 15 minut před odletem, skoro všichni už jsou v letadle. Let do Prahy je pohodový a hrozně rychle nám uteče, i když letíme pomalým vrtulákem. Petr v letadle potkal bývalého kolegu z Andersenů. Praha nás vítá deštěm a zimou. Ještě že pro nás na letišti přijel Pavel autem a jsme doma hned, kolem čtvrté odpoledne.